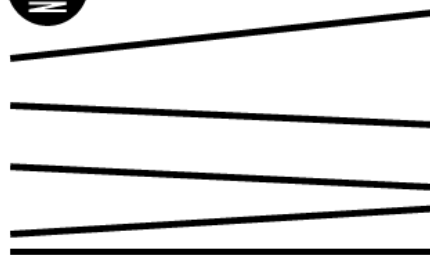

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Møller, Carl Johan.; af C. J. Møller ; Musiken
componeret af Kunzen, Dandsene af Galeotti.
Dannekvinderne : et heroisk Drama i tre
Optoge med Chor-Sange

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : E. M. Cohen, 1804
Fysiske størrelse | Physical extent: 132 s.

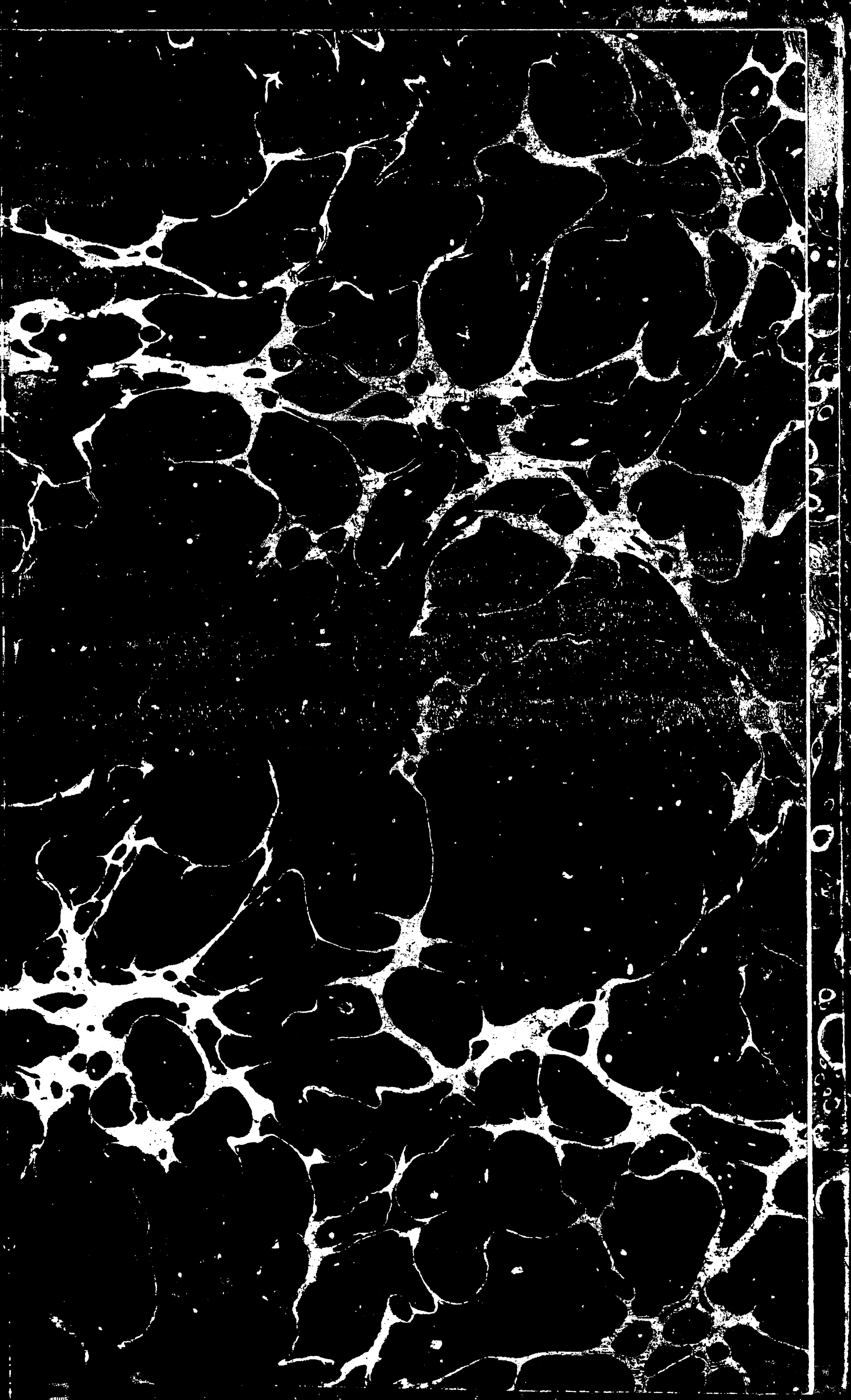
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

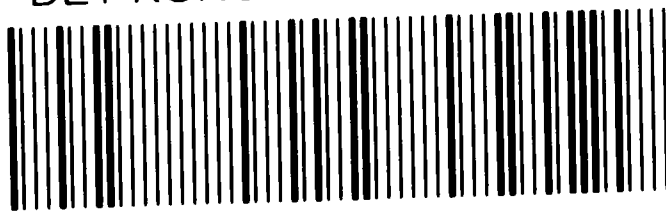
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

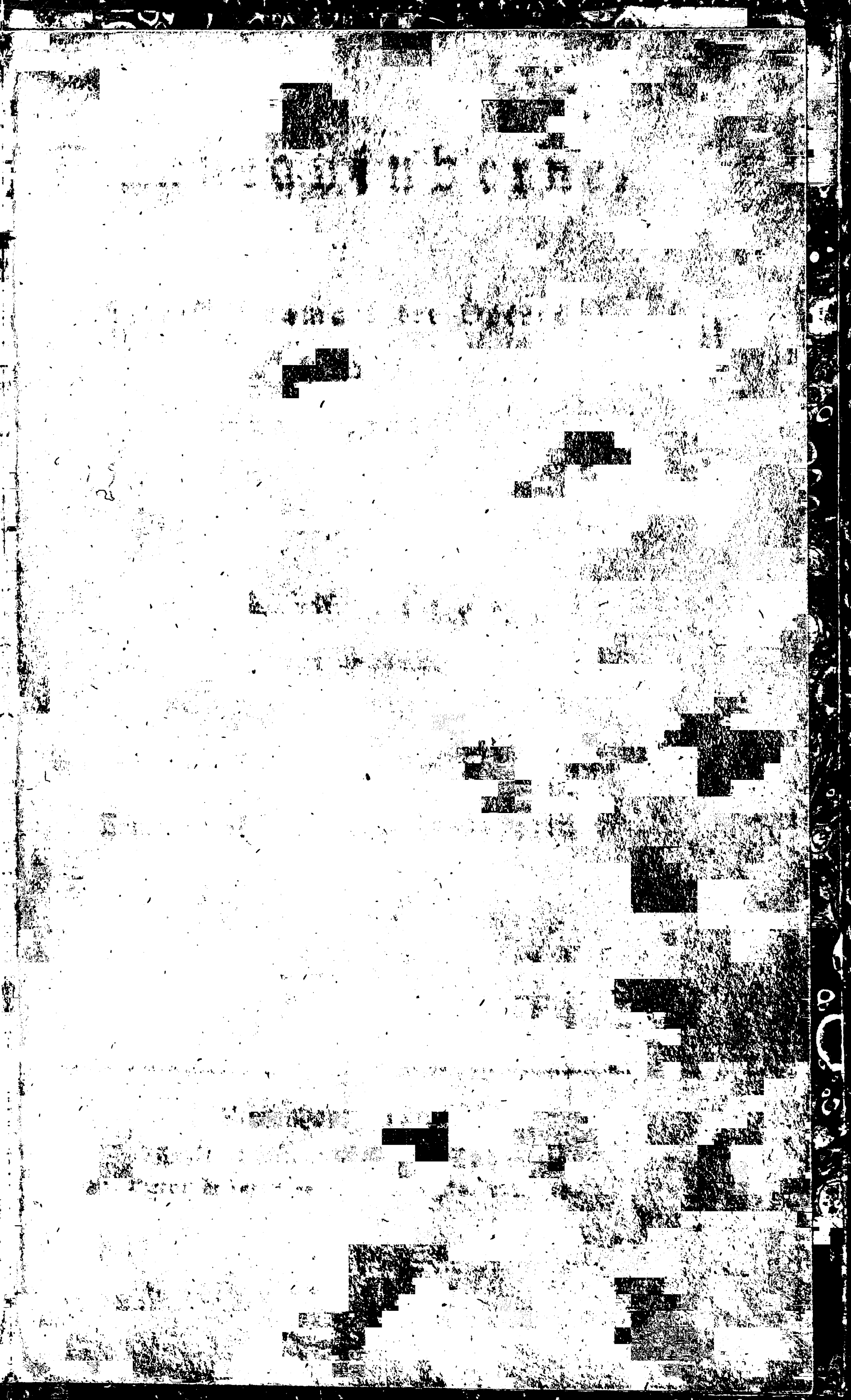
53, - 172.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022981197

Danneqvinderne,

et

heroisk Drama i tre Acte

med

Chor-Sange,

af.

C. J. Møller,

Secr. i Høiesteret.

Musiken componeret af Kapelmester Kunzen.

Dandsene af Balletmester Galeotti.

Kjøbenhavn, 1804,

Trykt og forlagt af E. M. Cohen

paa Hjørnet af Læres og Nalltegade No. 318. 319.

CHILDFORD

19

180140

180140

180140

180140

180140

180140

180140

180140

Deres Kongelige Høihed

Maria Sophia Frederika,

Kronprindsesse af Danmark og Norge.

SECRET - SECURITY INFORMATION

SECRET

...and ... ..

Deres Kongelige Høihed

L o v i s a A u g u s t a ,

Heruginde af Augustenborg.

© 1964 by the Board of Directors

THE BOARD OF DIRECTORS

OF THE COMPANY

Vor Alders Ære,

Nordens Stoltthed,

Dannemarks Fryd

underdanigst helliget

af

Forfatteren.

201 31018 102

200000 31018 102

200000 31018 102

200000 31018 102

200000 31018 102

Personerne.

Gyrithe, Dronning efter Kong Harald Blaatand.
Thyra, Datter af Kong Harald, Søster til
Kong Svend Tveskiæg.

Alvina, hendes Fortroelige, Thorvalds Hustru.

Gylla, Alvinas Datter.

Oluf Trygvesson, Konge af Norge.

Thorvald, Svend Tveskiægs Hærfører og Ven.

Hvidbjørn, Krieger i Thorvalds Følge.

Rangvald, Bjørn og Ranulv, Krigere i
Olufs Følge.

Drotter.

Folket.

Chore af Dannekvinder.

Chore af Krigere.

Chore af Hertas Præster.

Skuepladsen er ved Jæfæfjorden i Nærheden af Leira.
Handlingen begynder om Morgenen ved Solens Opgang
og ender henimod Middag.

10/10/1942

Dear Sir,
I have the pleasure to inform you that the

order for the purchase of the above mentioned

quantity of goods has been placed with the

supplier and the goods are expected to arrive

in the near future. I am sorry that the

delivery will be delayed but I am sure

that you will understand the situation.

I am sure that you will be satisfied with

the quality of the goods and the service

provided by the supplier. I am sure that

you will be satisfied with the results.

I am sure that you will be satisfied with

the results of the work done by the

Første Optog.

Skuepladsen forestiller en Vig af Isfjorden imellem høje, udhængende Brinke. — Paa begge Sider Glove. — Paa højre Haand Forsiden af Frejas Tempel. — Paa venstre Kong Haralds Bautasteen. I Baggrunden et Bagttaarn, paa et udlobende Næs, hvis Tår brænder endnu ved Handlingens Begyndelse. — Det er endnu Morgendæmring. — Søen gaaer høit.

Første Optog.

Thyra

(Kommer fra Frejas Tempel gaaende imod Stranden).

Ja han er borte! O for evig borte!

Ulykkelige Thyra! Himlen straffer
dit Mismod, din Ustjensomhed!

O Duf; Krone, Liv og Frihed
for mig Du vovede, og jeg —

jeg utaknemmelige jeg fornærmer
Dit Hjerter ved uædel Mistillid.

Andet Optrin.

Alvina. Thyra.

Alvina.

Jeg søger Dig alt længe, min Fyrstinde!
igjen ved Kysten her? — igjen i Taarer?
Har Thyra nogen Kummer, som hun skjuler
for sin Veninde? —

Thyra (med fravendt Ansigt).

Hvilken rædsom Nat?

O hørte Du da ej de hule Vindstød,
som sused' gennem Reiras Skove
og Nattens Fugles Strig og Fjordens Brenning,
som tærned drenende mod Stranden.
Min Broders Fare svæved' for mit Dø,
og Dødens Gysen gjennemgittered' mig.
O naar jeg tænker paa hans Fare, —!
hvad har ej jeg at frygte? — Storm og Klipper,
det vilde Hav og Fiendens Sværd og Pile!

Alvina.

Hvad vil du? Skulde Dannefongen da
ei have Stridens Banner for at værne
om Dannerigets Sikkerhed og Ære,
og have Haralds Død paa Jomsborg?
Mon Thyra vilde at han skulde sidde
ved hendes Side hjemme, mens hans Helte
forjage Røverne fra Danmarks Strande?

Thyra.

O nej, du veed, det kunde jeg ej ville;
men er det da en Brøde at jeg frygter
for et saa elsket Liv? —

Alvina.

Og mener du
da ej at dette Hjerte zitterer,
naar Nattestormen ryster Grannerne
og Belgen bryder skummende paa Stranden,
men da opbyder jeg mit hele Mod —

Thyra.

Din Thorvalds Tapperhed er kold og sindig,
men ach min Broder styrter sig
i hver en Fare. —

Alvina.

Nu ej mere;

Han veed hans Liv tilhører Dannemark!

Thyra.

Og Tiden? — O hvor eviglang en Tid,
fra dengang han indstibed' sig til nu!

Alvina.

Da Nyet tændtes seilte Danmarks Flaade:
nu skinner Maanen fuld: — min Thyra længe;
saa sniger Tiden snegleseen afsted. —

Thyra.

Hvi høre vi da intet Bud fra ham?

Alvina.

Og vente vi det ej hvert Øjeblik? —
Saa deilig var den Morgen, da Kong Svend
indstibed' sine Hære for at ave
det frække Jomsborg — Denne Havn gjenspeiled
de guldne Stavne af hans stolte Flaade,
mens Leiras Qvinder, Leiras Møer rakte
Staalklædte Ben sit Sværd og Skjold og øjne

Skilsmisſens Time ſukkende imøde:
 Enhver ſig ſynger om ſin elſkte Ven,
 ſom Bedvend ſig om Egen, — Hornet ſtingrer:
 de ſpringe ſyngende ombord til Rampen:
 Vi ſtaaer tilbage: ſee dem ſvinde
 afſyne, gjennem taarefulde Dine,
 imellem hine Høje. Denne Dag
 vil mueligt bringe dem igjen til Leira,
 og til vort Favn. De ligge mueligt alt
 ved Iſſefjordens Munding, hvor de vente
 paa Medvind for at ſeile opad Strømmen.

Thyra

(Læner ſit Hoved til Alvina's Barm).

Du vil ſaa gjerne trøſte mig Alvina! —
 Du elſker mig — og jeg — men af —
 nei, du var aldrig Maal for Skiebne's Alvind —
 Du har ej elſket uden Haab! — Og kan jeg
 da vente din Medlidenhed i Rummer
 dit Hjerte aldrig kjendte — ?

Alvina (omfavner hende).

Tro min Thyra

at en Venindes Barm kan være
et Tilflugt imod Uheld! —

Thyra (med nedslagne Øjne).

Ja Alvina,

Jeg trængte aldrig meer' til Venstabs Bistand
og til dit Raad — (efter et Ophold). Jeg elsker
Norges Konge —
den ædle, tappre Oluf elsker mig! —

Alvina

(forundret og overrasket).

Du elsker Oluf? — Oluf Trygvesson?
som haved' Alvindskiold imod din Fader:
som hærjed' disse Strande med sin Flaade:
som bistoed Keiser Otto imod Danmark:
som satte Ild paa Dannevirkes Taarne,
og baned' Veie for Dannerigets Fjender!

Thyra

(reiser sig med Omfindtlighed).

Jeg ventede' den Vebreidning! — Haralds Datter
skal hade Dannemark og Haralds Fjende! —
skal affky Mindet om ham, skal forbande

hans Navn! skal rødme ved at tænke paa ham!

Jeg veed det — o jeg veed det! —

Alvina (holder hende tilbage).

Min Veninde!

Thyra.

Alt er da Hjertet skabt at arve Fiendskab?

skal vi da altid være uretfærdig'

imod en Fiende? Maae vi aldrig elske

Hans Dyder? — O fordøm ej ham uhejrt.!

Alvina.

Min Thyra veed om dette Hjerte hader —

om jeg er uretfærdig —

Thyra.

O jeg veed

han er ej skyldig som i dine Dine! —

Hvort høit fornærmet var han ej dengang

han greb til Sværdet mod Kong Harald,

som gav hans Fædrerige til en Voldsmand,

og satte Hakon Jarl paa Norges Trone?

thi denne Midding lod Kong Trygve dræbe

og neppe Dlus Moder undflyer Døden.
 Forladt, forfulgt, berøvet alt, hun flygter,
 Frugtsommelig imellem Norges Fjelde
 og skjuler sig i mørke Stoves Huler. —
 Sin Dlus til et Liv af Uheld,
 hun føder paa en øde De;
 thi ingen Mand i Norge vover
 at give de Forfulgte Lye hos sig.
 Med Dlus ved sit Bryst hun giennemvader
 den dybe Snee paa Norges Fjelde = Grændser.
 I Everrig finder hun et gjestmildt Fristed;
 men Hakons Speidere opdage hende
 og hun maae atter fly hans Stimands Dolke.
 Det vilde Hav er hendes sidste Tilflugt:
 en Vikking*) fanger hendes Skib og river
 den spæde Dlus fra sin Moders Bryst
 og sælger dem adskildte fra hinanden
 til Slaverie, i Garderige. **) —
 O Himmel, hvilken Skjebne har han fristet?
 og hvilken Guddoms Kraft maae ej besjele

*) En Søerøver.

**) Rusland.

den Mand, som den ej mægted' at nedbøie!
 O kan det undre dig han griber Baaben
 mod dem, som fra hans første Barndom tvang
 ham til at leve i landflygtig Trældom
 paa fjerne Kyster? — imod dem,
 som styrtede hans Slægt, hans Fødeland
 i dyb Elendighed? — Alvina!
 sig, hvo er den, som tør fordømme ham?

Alvina.

Ej jeg, det veed du bedre!
 men tør vi haabe at Kong Svend
 vil give Thyra's Haand til Oluf,
 til en landflygtig Konge,
 til Dannemarks og Haralds Alvindsmand.

Thyra.

Det er den Kummer, som alt længe lønlige
 fortæred' dette Hjerter! — O hvi skulde
 jeg ikke elske ham fordi han kæmper
 mod en usalig Skjebne? — Er min Fader
 ej første Årsag til hans heele Modgang?
 Dybt under Semla's Sneer jeg vilde

beboe et øde nøgent Fjeld med Ham!
 Er jeg ej skyldig at formilde
 hans Dage, at forlige ham
 med Haralds Ekygge, at affone
 min Faders Uretfærdighed mod ham?
 Og du min Fader i din Himmel,
 hvor ingen jordist Alvind lever mere,
 Du vil nedsmiile Bisald til din Datter!

Alvina.

Du elsker ham; men om han elsker dig?

Thyra.

Han elsker mig Alvina, fra den Tid
 hans Snekke fanged' mig i Eyrars Sund. —
 Nej han er ej den grumme, vilde Oluf,
 som man asmaled' ham — den ædleste,
 den skønneste han stoed for mine Dine.
 O hvo kan see ham og ej elske ham?
 Ej heller han har knndet glemme Thyra.
 Forklædet var han ofte her ved Leira,
 og atter har han vovet Liv og Frihed

og Krone, for at see mig — læs Alvina
og raad din skjælvende Veninde —

(giver hende en Rune Stav).

Alvina (læser).

„Fyrstinde, Olufs Skjebne fordum lofted'
„medynksom Taare i dit skønne Dje:
„Hans Held vil glæde dig — Nu synes Himlen
„at smile til hans Værk, og Norge hylder
„Haarfagers Æt igien fra Ting til Ting;
„men alt forgjeves om ej Thyra deler
„med ham Hans Haab og Norges Throne. —
„Han iler, naar at Midnats Maanen rødmer
„i Havets Skjød, til Frejas øde Tempel.
„Den frygteligste Skiebne venter ham,
„om han ej taler med Dig denne Nat;
„thi aarle, før end Leiras Høje guldne
„han maae alt være denne Kyst affyne!“

Thyra.

Han er alt seilet, han har ikke seet mig —
Alvina vil han ej miskjende mig?

Alvina.

Saa har han ej fortjent at kjende dig.

Hyra.

Den frygteligste Stjebne venter ham,
om han ej talte med mig denne Nat.
O jeg Ulykkelige! — Hvilken Stjebne?
Hvad kan han mene?

Alvina.

Elsker Du dig;

vil han forklare sig — han er ej seilet.
Jeg vined' Norste Sømand hugge Stænger
i Skoven hidset da jeg gik forbi — (efter et Ophold).
Har han dit Løfte om Gienfærlighed?

Hyra.

O nej; men min Betymring for ham,
og mine varme Ønsker for hans Vel,
og den Højagtelse man skylder
hans sjældne Dyder — o Alvina,
hvordanne har jeg kundet skjule det? —
jeg elsker uden Haab; thi hvo kan haabe
at Du, at Haarsagers Stamme tager

sit Fædrefæderige som et Lehn af Danmark?
 Bør Norges Konge det? Men Leiras Fyrste
 vil aldrig give Thyra's Haand til Oluf
 paa andet Vilkaar —

Alvina.

Min Veninde!

endnu kan Himlen søje eders Ønsker;
 hvis ej vil Thyra vide at beseire
 sin Kjerlighed.

Thyra.

Og kan jeg, kan jeg det?

Alvina.

Alt hvad vi bør det kan vi min Fyrstinde!

Tredie Optrin.

Oluf Erpgevesson (forflædet som en Søemand).

De Forrige.

Thyra

(som kjender ham viger overrasket tilbage).

O Gud! —

Oluf.

Forstrækkes ej for mig! —

Jeg bringer glade Tidender til Leira.
Kong Svend har slaget Jomsborgs Flaade.

Thyra og Alvina.

Alnaadig Himmel! er det sandt! —

Oluf.

Jeg seilede fra Jeddereen til Leira:
paa Vejen blev jeg fanget af en Vikking;
men under Striden fandt jeg Leilighed
at frelse mig. —

Der seiler en af Eders egne Snekker
alt op ad Fjorden for at bringe
det samme lykkelige Bud til Leira.

Alvina.

O hvilken Glæde for det hele Land! —

(hun iler bort).

Oluf

Enærmer sig Thyra, som er tvivlraadig om hun skal
følge Alvina).

Du flyer for mig?

Thyra

(med fravendt Ansigt).

For dig — og for mig selv!

Duf.

Hvi vender Thyra sine Dine fra mig?
 Paa Elskovs Binger fløi jeg hid
 i Frygt og Haab — Hvor slog mit Hjerter,
 da jeg i Alfes øjned' disse Strande
 og Leiras Borg i Alfens Solens Gylldning. —
 Fra Stavnen saae jeg dig i Frejas Lund,
 og sprang i Strømmen for at svømme
 til Land; men af, Du var der ikke mere.
 Jeg sendte Rangvald med mit Bud til Leira.

Thyra.

Var dette da Betingelsen, O Konge?
 Paa nye udsætter du dig denne Fare,
 om man opdager dig! —

Duf.

Og kunde jeg
 da seile denne Kyst forbi,
 hvor Thyra aander, og ej skue hende?

Thyra.

Du bløder! — Gud! —

Oluf.

Vi kom i Nattens Mørke
i Kamp med Bagten hist fra Taarnet:
de toge os for Røvere. —

Thyra

(tager sit Belte af og binder det om hans Arm med
skielvende Hænder).

O Himmel! —

O Oluf, naar jeg seer dit Blod at rinde
og tænker paa den Fare, som du undgik,
da skjelver jeg. —

Oluf.

Et Djeblik som dette
var ikke kjøbt for dyrt med alt mit Blod. —

Thyra.

Trods Døden, naar din Pligt opfordrer dig;
men i unødig Fare at udsætte
dit Liv —

Oluf.

Hvad kalder du unødigt Fare?
at see mit Hjertes huldeste Veninde,
som Bierge, Have, Skiebnen stiller fra mig?
Det gjelder alt — og jeg maae vove alt! —

Thyra.

Og frygter Du ej Havors Skiebne?

Oluf.

O var jeg lykkelig, som han!
O at jeg elsket blev, som han,
da vilde jeg misunde ham hans Død! —

Thyra.

Vil du ej skaane dig, saa skaan dog mig.
Alf, kjendte du den dødelige Angest,
som din Veninde svæver i for dig —!

Oluf

(knæler og fatter hendes Hænder).

O Thyra, er det sandt at du deeltager
i Olufs Skiebne? — Den var aldrig
saa frygtelig! — Forfulgt af Skiebnen flygter

jeg hen til dig. — Mit Liv,
 min Skiebne er i dine Hænder. —
 Ja uudsigeliggen elste Thyra, —
 saavidt som Solens Straaler lyse
 kan ingen, ingen elste dig,
 som jeg! — Bliv Min! Bliv Dlus! —

Thyra

(sukkende med fravendt Ansigt).

Erindre dig at Haralds Datter tør
 endnu ei være mer' end din Veninde.

Dlus.

Erindre mig! — Ha, jeg erindrer' mig
 en gylden Drøm: at Haralds ædle Datter,
 ophøiet 'over jordist Alvind, vilde
 assone Haralds Uretfærdighed,
 og gjenforlige mig med Haralds Skygge,
 og som en Fredens Engel knyttte Venstab
 imellem tvende ædle Naboefolk. —

Alt, at det var en flygtig Drøm! — Den trylled'
 mig ind i Himmelen — Opvaagnet,
 jeg nu i dig gientfiender Haralds Datter!

Thyra.

Isald du elsker mig som du bevidner,
da vil du gaae den Wei jeg viser dig. —

Dlus.

Dg var den steilere end Dovresjeld,
og dybere end Havets Afgrund,
og gik den giennem Nastronds Flamme,
Kom du skal see — !

Thyra.

Isald du elsker mig,
da vil du ei udsætte os
at skilles ad for evig — da;
vil du forlade denne Kyst, og haabe. —

(Efter et Ophold).

Ja din Veninde haaber vist, at Himlen
engang opfylder Dlus's skionne Drøm! —

Dlus.

O Thyra — Himmelgivne! — Kunde du
bestemme dig at følge Dlus's Skiebne,
endnu i denne Time! — Haabet ligner
en gylden Aftenky, som mindste Vind

adsplitter. — Denne Time er kun vor! —
 Hvo siner ind i den uviste Fremtid,
 og hvo behersker den og tvinger den
 at blive søielig mod vore Ønsker? —
 Ja Livets Dage styrte bratte nu
 henover Steen og Tjern, og glide nu
 skyfri og klare giennem Rosenhegne;
 men altid, altid ile de mod Graven. —
 Endnu er Dannefongen ei i Leira;
 af, siden taarne Bjerger sig for os. —
 Min Snekke ligger i den anden Arm
 af Isfjorden. — Mine kjætte Mænd
 der vente mig — Vi hidse Seil, Vi styre,
 Vi flyve til mit Norge. — O mit Norge
 vil jublende modtage, elske, hylde
 min Thyra. — Hun vil blive Norges Engel
 som Thyra Dannebod var Dannemarks! —
 O kunde du bestemme dig! —

Thyra (rørt).

Nei Oluf,

ei som en Flygtning fra sit Fødeland
 skal Norge see din Brud og Haralds Datter!

Men Dannedongen er høimodig
og ædelsindet. — Elsker Duf mig,
da er min Rolighed, mit Hjertes Fred,
min Ære dyrebar for ham. —

Duf.

O Thyra!

her truer evig Skilsmis Dø! —
her, her! — Alt svæver Nornen over
vor Iffe! — Du allene kan afbøde
dens frygtelige Slag. —

Thyra.

Tal, Duf! —

Duf.

Jeg kan ei! — Nei jeg tør ei! — o jeg kiender
din Frygt, dit alt for ømme Hjerte! —
I samme Dieblis jeg taler
har jeg alt mistet dig! —

Thyra.

Du angster mig! —

Oluf.

Søg ei at forske efter Skiebne's Bud;
 naar du erfarer det, henriver
 en mægtig Haand 'dig bort fra mig for altid.
 Men om du troer at der er Dyd paa Jorden,
 men om du troer en Mands Retsskaffenhed;
 saa her mit Ord, saa troe, saa følg mig,
 Om ej for mig, saa for dig selv! —

Thyra (ængstelig).

Forklar dig!

Oluf (efter et Ophold).

O Gud! saa her! — En fremmed Veiler,
 vil rane denne Haand fra mig! —

Thyra.

Saalidet stoler du paa Thyra's Hjerte.

Oluf.

Man tvinger dig! —

Thyra.

Man kan ej tvinge mig!

D u f.

Man lægger dig i Jern og Fængsel.

T h y r a.

I Jern og Fængsel er min Billie fri! —

D u f.

Du kan ej modstaae! — Hvad, og om det gielder
din Broders Liv og Dannerigets Frelse?

T h y r a.

Det er utidig Frygt, som ængster dig!

(Man hører Lyden af Valdhorn fra Skibet og
Bagttaarnet).

D u f.

O her! — Den nærmer sig! — Den kommer
og bringer Dødens Bud med sig! —

T h y r a.

Du bliver frygtelig! — Du stirrer vildt! —

Du skrækker mig! —

D u f

(Ængstelig med stigende Lidenkab).

Endnu, endnu

er Flugt og Redning muelig!

men naar først denne Snekke lander,
er det forsildigt! — Dette Djeblik
afgier vor Skjebne. —

(fatter hendes Hænder og søger at drage hende med sig).

Rom min Thyra! —

Forlad ej mig, min Skytssaand!

D lad os fly fra disse

ulykkelige Kyster,

hvor evig Skilsmis venter os —!

Jeg sværger dig, ved Trygves Gravhøj,

om vi ej nytte dette Djeblik;

vi aldrig see hinanden mere! —

Thyra.

Jeg aldrig saa dig saa mismodig —

Frygt ej! — Er vi da altid Slaver

af Skiebnens blinde Magt? — D nej! —

Jeg føler mig ophøjet over den! —

Der gives ingen Magt paa Jorden, som

kan bøye min Beslutning, og forandre

mit Hjerter imod Dig! —

Du kjemped' opreist mod din Skjebne.

Du hersted' over den. — D jeg skal søge

at ligne dig. — Dit høje Mod
 skal hæve mig til dig. — Kan jeg ej leve
 med Dig, o Duf! — vil jeg døe med dig!
 (Hun iler bort).

Duf.

staaer tvivlsraadig — følger hende nogentid med
 Dinene og gaar bort i Fortvivelse.

Fjerde Optrin.

Dansende Chore af Dannequinder
 siden

Alvina og Gylla.

Chorene komme dansende fra forskjellige Sider.
 Oldinge, Qvinder og Børn samle sig Gruppevis
 ved Stranden under følgende Sang.

Hør Lyden af Hornet,
 Og Samklang af Skjolde,
 fra Høj og til Høj! —

O Moer af Leira,
 hvor hæver mit Hjerte
 af Glæde og Haab! —

O siig har man øinet
den seirende Flaade?
O svæver den hid?

O havde jeg Binger
at flyve imøde
min elskede Ven! —

O venlige Vinde!
Opfylder, udspiler
de spillende Seil!

O Meer af Leira
hvor bærer mit Hierte
af Glæde og Haab! —

Man seer Skibet et Øieblik imens det gaaer forbi
Taarnet. De hilse hinanden med blæsende Instru-
menter. Musikken fra Skibet er langsom og højt-
tidelig. Echo imellem Højene.

G y l l a (til Alvina).

O synes dig ej disse Toner klinge
saa sørgelige, saa højtidelige?
Naar ellers Skibe seilte opad Fjorden,

da plejed' Blædens høje Raab afsvinge
 et muntert Gjenlyd af de bratte Høje,
 og Hertas Skove; men i Dag saa tause! —
 Jeg frygter noget Uheld er tilfødt dem!

Alvina.

Alfader vil forbyde det! —

Gylla.

Nu skjælnes

man tydeligt, det er min Faders Snekke.
 Dens gyldne Førstavn luer imod Solen.
 Et Solstkiold straalers fra dens Mast.
 som Sejerstegne! —

Dannekvinderne.

Sejer, Sejer!

O iler Dannemøer! Fletter Majet,
 af hellig Eg i Sejers Krands! —

Chore af Dannekvinder

under en pantomimisk Dands.

Sejer, o Sejer

Dig Danneflag følger,

i hvor du end vaver
paa skumrende Bølger!

(Strophe a).

Som Orne sig Røverne svinge
at rane i Skioldungens Land.
De flyve paa Nordvindens Vinge
henover Hertadals Strand.

(Antistrophe a).

Men Dannefolket iiler
i Dannefongens Fjed.
Med Guddoms Kraft de lyne Tors
denfiler
fra Fødelandets Bred! —

(Strophe b).

Hvi flygter du Grumme! Hvi seg-
ner dit Mod!
Ha, du tumler, du segner, du da-
ler! —
Ha, du blegner og døende maler
Gefions Hav med dit Blod!

(Antistrophe b).

O juble, du fribaarne Strand! —
 „Saadanne omkomme enhver,“
 „som nærmer sig Dannemarks Land“
 „med Ild og med Lænker og Sværd!“

(Heele Choret).

O juble du fredede Bred!
 De Edle, de Kieffe sig nærme,
 som Sværdet uddroge at skjerne
 din Ære, din Frihed, din Fred!

Chor af Krigere

(i Skibet, som kommer langsoomt tilsyne).

Hilset være du, o Fødeland!
 Hilset være du, o elste Strand! —

(Valdhorn).

Blandt Baabnenes Samklang, o
 Land til din Kyst,
 Vi skued' tilbage, da flammed' vort
 Bryst,

For Ærne, for Brud, og for Mæe,
 for Uffældig Olding, for umyndig Alder

til Kampen Valkyrien falder.

Vi seirende. staae eller døe!

(Waldhorn).

Dit Minde o Danmark oplued' vort Mod,

Paa Fiendernes Nakke vi satte vor Fod!

Chor af Danneqvinder,

paa Strandbredden.

Velkommen, velkommen tilbage

til Fædrene Hjem!

De fredede Kyster med Jubel modtage

De ædle, de tapre, som værned' om dem!

(under denne Sang er Skibet landet. Krigerne
springe i Land.)

Femte Optrin.

Thorvald, Hvidbiørn, Krigere stige
i Land. Alvina, Gylla, Dannes-
kvinder, Folket modtage dem; siden
Thyra og Drotter.

Sang af de forenede Chore, som
samle sig i Grupper.

(duetteret og stærk pauseret).

O Himmel! — O Glæde! — O salige
Lyst! —

O Gjenfyn! — Saa favner jeg dig ved
mit Bryst! —

Min Fader! — Min Datter! — Min
elskede Søn! —

Min Moder! — O Gjenfyn, o hvor du
er skøn! —

Hvad ligner min Fryd? — O min elskede
Ven! —

Dig hulde Veninde, jeg skuer igien! —

(De trine nærmere frem paa Skuepladsen).

O Gjensyn! — O Glæde! — O salige Lyst!
 Beninde, saa favner jeg dig ved mit Bryst.
 Bathalliste Glæde, du Krigernes Løn
 for Orlogens Farer, o hvor du er skjen! —
 Saa lønnes min Dreje, saa lønnes mit
 Savn,

Livsfulge, nu i dit huldeste Favn! —

Chor af Dannekvinder.

Da Fienderne hørjed', beleired'
vor Kyst, o da skjæbde vi —!
I seiled', I kjemped', I seired',
Nu aande vi glade og fri! —

(imens de befrandfer dem).

Skjen er i Kampgang Sejeren's Vlands!
Skjonnere Medborgeres Kjerlighed's Krands!

Thorvald

(tager sin Strands af).

Dat jeg turde bære dig; — men af,
 du vilde hastigt falme, skienne Krands

af Sorgens bittre Taarer! —

(til sit Følge).

Mine Venner,

Vi vil ophænge den til bedre Dage
igien oprinde over Dannemark.

(Krigerne aftage hurtigt deres Krandse. Alle betragte dem med ængstelig Forventning. — Thorvald, lænet paa sit Sværd stirrer mod Jorden).

Thyra (nærmer sig ham).

O Thorvald, hvilket Slag af Stjebnen lader
du os befrygte? — Siig, hvordanne lider
min Svend? — Mit Dje søger ham: forgieves. —
Hvi iler han ej hjem i sine Favn?
Dit Dje mørknes! Veemod overskygger
dit Ansyn! — Du forfærder mig! —

Thorvald

(med fravendt Ansigt).

Hvi skal jeg være Sorgens Bud?

Thyra. (ængstelig).

O Himmel!

Er Slaget tabt? — O tæl, og end min An-
gest! —

(3)

Thorvald

(med Vinene hæstede mod Jorden).

Vi kjemped' med den grumme Hugorm —
Den flygted' blodig ud af Striden;
men uforsæt den trædske snoede sig,
og stak den sejerige Helt i Hælen!

Thyra (med vorende Angest).

Du taler Gaadesuld og frygteligt,
som Offerbarden, naar han spaaer os Uaar! —
Hvad blodigt Uheld er det du bebuder?

Thorvald.

Vi sejred'; — men vi fældre bittre Taarer!
Vi vandt; — men — tabte Alt! —

Thyra.

(med Fortvivlelssens Udraab).

O, han er dræbt! —
Min Broder! — O, min Svend! —

Thorvald.

Nej, min Fyrstinde!
Han lever! —

Thyra.

Lever? — Du bedrager mig! —

saa er han saaret dødeligt! —

Thorvald.

Nej,

Han er ej saaret — Han er ikke syg. —

Thyra.

D vil du dræbe mig? — Hvad er det da? —

Thorvald.

Alt, saa ustadigt er vort Kaar!

Nej, ingen Dødelig kan forudsige

sin Skjebnes Tilstand i den næste Time.

Vor Konge midt i Glæden af sin Sejer
er bleven fangen af vor trædske Fjende.

(Stum Scene).

(Choret slaaer Hænderne sammen og gientager
bedrøvet):

„Fangen!“

(Befyrrelse og Sorg er tegnet i alles Ansigter. Thyra
kjemper med sin stumme Smerte indtil den over,

vælder Hende: hun skjuler sit Ansigt ved Alvinas Barm).

Thyra.

(med taarehemmet Stemme).

O Svend, min Svend! —

Alvina

Fyrstinde,

lad ej din Kummer overvælde dig!

Thyra (vrider Hænderne).

O maa jeg ej blegne —

naar Lynildesstraalen rammer

min samfødte, samopdragne

Hiertes -Yndling ved min Side! —

O min Drom! — O Svend, min Svend!

jeg skal aldrig, aldrig see dig mere! —

Alvina.

Du skylder Himlen Tak, at vi tør haabe!

Er Leiras Konge ej endnu i Live? —

Thyra.

O Alvina, tør vi haabe? —

Er han da ej død for os?
 Vil ej Palnatokkes*) Bande
 offre ham af Hevn til deres Afgud,
 og bestænke Svantevittes**)
 Grumme Alter, med hans Blod?
 Hvad er dem vel mere helligt,
 som har dræbt min sølvgraae Fader,
 Deres Konge, deres Stifter!

Thorvald.

(Efter et Ophold triner til Hende).

Fyrstinde, Dannekongens Liv og Frihed
 er i din Haand! —

Thyra.

(Hæver sit Ansigt og stirrer forundret til ham).

J min? o Thorvald! —

Thorvald.

J. din har Himlen lagt vor Frelse.
 Den fordre Bugislav og Eyvald,

*) Lovgiveren for Jomsborgs Røverstæt.

**) Jomsborgernes Afgud! til hvem de ofrede Krigsfanger.

som Vilkaar for hans Frihed. — Rygtet
 om Dannemarks Fyrstindes Dyd og Skjønhed
 har hævet sig til Vendens fjerne Kyster,
 og Hertug Bugislaw saa ofte lytted'
 til den Beundring, som man yded' dig;
 at han højtideligt har gjort det Løfte,
 at eje Dannerigets Stoltbed. —

Han beiler til din Haand. — Og denne Haand,
 og denne dyrebare Haand kan eene
 afløse Dannekongens Lanker,
 og atter knytte Freden mellem os
 og vore Fjender —

Thyra

(Overrasket og forstræffet).

Maadens Himmel!

Det var det skræffelige Bud,
 som vented' mig. — O Gud, jeg seer —
 jeg seer min Skjebne! — Men o Thorvald,
 men sliig hvordanne — ?

Thorvald.

Den Forræder Gyvald,
 som efter Palmarokkes Død blev hyldeet

til Jomsborgs Høvding, beiled' længe til
 Astrithe, Bugislavs den skønne Datter;
 men uden Haab. — Den stolte Bugislav
 gjensvarte ham: „Han bringe Danmarks Konge“
 „i Bolt og Jern til mig; Han tvinge ham“
 „at give Benden fri for Skat til Leira;“
 „Og for at stifte dette Forbud evigt,“
 „maa Leiras Fyrste ægte min Gulhindy,“
 „og den højbaarne, skønne Thyra give“
 „sin Haand til mig: da er Astrithe din?! —“
 Du lured' den forelskte Gyvald længe
 at fange Danmarks Konge — Af, og nu —
 nu er det lykket ham ved et affkyligt
 Forræderie! — — Din Broder, lagt i Lænker,
 har, for at redde Dannemark, besluttet,
 at give Bendens Hertug fri for Skat.
 Gulhindy ægter han; — Det sidste Vilkaar
 han overlader til sin ædle Thyra! —

Thyra

(Efter et Ophold — søger at skjule sin Forles-
 genhed, og undvige et afgjørende Svar.)

Saa straalet dog et Glimt af Haab endnu

igjennem disse mørke Skyer. — Himlen
 har aabnet os en Udsigt til hans Frelse —
 (gaaer ind i Freias Tempel, fulgt af Alvina).

Sjette Optrin.

De Forrige uden Thyra. Drotter
 og Folket.

(samle sig i en Kreds omkring Thorvald).

Hvordanne fanged' Eyvald da Kong Evend —
 Hvor medte Fienden? —

Hvor var Kampens Plads?

Hvor ligger Flaaden? —

Tael, o Thorvald! —

Thorvald.

Vi seilte gjennem Sundet. — Vinden sejed'
 vort Dnske. Alt den samme Aften eined'
 vi Meens Klint, hvor Flaaden skulde samles.
 En Snekke havde speidet Jomsborgs Skibe
 i Skjul af Thoreknæs. Vi hidsed' Seil.
 De flygted' ind i Faltersund foran os,

som Gilden søger skjelvende til Vigen,
 naar Hvalen sprudler frem. — Vi brændte Alle
 af Lyst til Kamp og ønske utaalmadigt
 at Gjengjelds Timen maatte snart oprinde.
 Den oprandt. Fjendens Skibe dobbeltalligt
 og nybemandet samled' sig til Strid.
 Kong Svend var rastløs overalt tilstæde,
 fra Skib til Skib han sprang og ordned' alt.
 Han speided' Vindens Gang og fanged' den
 i de udspilte Seil. — Nu klingred' Hornet.
 I skummig Fart vi stødte an paa Fjenden;
 og mens han tumled' sprang vi paa hans Dække,
 med nøgne Sværd, imens en Sky af Pile
 nedregned' over ham, som Hagl af Himlen.
 Vi fulgte Dannefongens gyldne Hjelm,
 og hvor den sunkled' maatte alting springe
 fra Forstavn, for vort Sværd, til Bagstavn;
 fra Skib til Skib, indtil den mørke Nat
 omhylled' os og skjulte Fjendens Flugt. —

Drotter.

Var Tabet stort hos os?

Thorvald.

Hver Helt, som falder,
 er altid vigtigt Tab for Fædelandet;
 men regne vi at Striden var med Mænd,
 som ikke blinke for det nøgne Sværd,
 der fløver deres Iffe; hvor Enhver
 er nøje prøvet, vejet, valgt
 af Rjarren af den danske Helte Hæd
 da var vort Tab kun ringe, mod vor Sejer.
 Vi bragte vore Saarede i Land.

I Dagningen vi ejned nogle Skibe
 at nærme sig til Stranden, mens en Baad
 med Fredens Tegn blev sendt til Kongens Telt.

„At Syvald dødeligen saaret ønske“

„at tale med ham før sin Død om Jomsborg“ —

Kong Svend, som aldrig kjendte Frygt,

som kun adlød sit Hjertes Stemme

og ikke aned Snogens skjulte List,

gik til hans Skib og hen til Syvalds Leje. —

Ha! de Forrædere! — — De hidse Seil,

saasnart de øjne ham i deres Vold! —

Og roe med alle Aarer af vort Syn. —

Vi hovedfulds i Bølgen styrte os
 og svømme efter Røverne — Vi kaste
 os ud i Baadene. — Forgæves! —
 Beredt at dø, at dræbe Kongen svang
 den lumste Syvald med sit blanke Glavind;
 paa Brystet satte ham den nøgne Dd;
 og truede at gjennembore ham,
 ifald vi nærmed' os! — O tænk vor Stilling! —
 I uudsigelig Bevælgelse,
 Vi maatte see Kong Evend af Syvald
 bortføres lænket, i vort Paasyn
 og kunde, turde ikke redde ham!

Drotterne.

Det er en uhyrt Gierning!

Thorvald.

Strand og Sky

gjenlød af høje Jammerkrig og vilde
 Forbandelser mod Syvalds Nibdingsværk,
 indtil en Baad afhented' mig til Kongen —
 Hvor lidet agted' han sin egen Skjebne;
 men Taarer fældte han for dig, o Danmark! —

Og du, hans elskte Folk, var al hans Tanke!
 Thi Gyvald har begjert, som Skadegjeld,
 eengang saa meget Guld, og tvende Gange
 saameget Sølv, som Dannekongen vejer. —

Drotterne.

Saa stor en Skat er ej i hele Riget! —
 Vi kan ej sammenbringe saa uhyre
 en Vægt af Guld og Sølv — Det er umuligt!
 I Ledingsfærd, i hine Borger-Krige
 Hver Kilde er udtømt!

Thorvald.

Run ej

De Danstes Kierlighed og Trost
 mod Fødeland og Konge! — Dannedænd,
 nej denne Kilde aldrig kan udtømmes! —
 O, lad os stræbe med vor hele Sjel,
 at redde ham, til hvem at Rigets Skjebne
 er sammenfiedet! — Kom til Tinge!
 Og lad Herolder sammenkalde Folket!

(Stød i Trompeterne).

Chor af Krigere

(til Drotterne. —)

Saa ofte i Kampen vi ofred' vort Blod,
 naar Dannemark's Fare opfordred' vort Mod;
 Saa ofte vi blotted' vort Bryst
 i Elagenes Lyn.

Nu falder os Vrens hellige Kæst.
 Viis Himlen og Jorden det skønneste Syn:
 Et Folk, som ubøjet af Skjebnens Haand:
 Et Folk, som besjelet af Eenigheds Aand,
 ei agter Offer for stort til sit Land.
 Til Tinge hver fribaaren Mand!
 Troskab skal sejre! Med signende Smil
 Himlen skal ynde og lønne vor Ild!

Chor af Danneqvinder.

Ja, Troskab skal sejre! Med signende Smil,
 Himlen skal ynde og lønne vor Ild! —

[Hele Choret]

(March).

Til Tinge, til Tinge hver fribaaren Mand!
Intet Offer er for stort for vort Land!
Troskab skal sejre!! — Med signende Smil,
Himlen skal ynde og lønne vor Ild!

Andet Optog.

Hertas underjordiske Tempel med Hvelvinger og Piller af utilhugne Stene; imellem Buerne ere Støtter af Nordens Afguder opstillede, hvoraf nogle holde Sæler i Hænderne. Asa Thor og Herta, i Colossalstørrelse, staae i Fordybninger paa begge Sider af den Hvelving, som skiller Forgrunden fra Baggrunden. Baggrunden taber sig i en Række af mørke Hvelvinger.

Første Optog.

Chore af Dannekvinder.

Comring et brændende Alter i Forgrunden af Stuepladsen).

Første Chor

(Strophe a).

Dannerigets Stjerne er fordunklet
Hela svæver over Hertadal! —

Andet Chor

(Antistrophe a).

Lig Nordstjernen den har funklet, —
 Skal den ile mod sit Fald?

Første Chor

(Strophe b).

Bee os, Havets Hersterinde
 styrtes af sin Trone ned! —

Andet Chor

(Antistrophe b).

Bee os, med udspilte Seil vor Fiende
 søøver over værgeløse Bred! —

Første Chor

(Strophe c).

Hør Dalene dundre! Hør Skjoldene klinge!
 Hør Hingstene pruste! Hør Krigshornet
 klinge!

Hør staalklædte Hære med flirrende Spyd
 bruse imod os med Vandfaldets Lyd!

Andet Chor.

(Antikrophe c).

See klegnende Skarer, fly fra fredelig Hytte!
Den hvirvler op i Røg, som Mordbrands-
faklens Bytte!

Fra Alteret rives og lænkes med skjendige
Baand,

Zittrende Mø til Oldingens Haand! —

(Tordeneslag ryste Templet. — Blege Lyn bære igiennem
det. — Chorene række Hænderne mod Himmelen i
ængstelig Forventning. — En livlig Musik toner
fra Hvelvingerne i Baggrunden. — Den nærmer
sig mere og mere. —

Chor af Hertas Præster.

Tordenens Styrrer, Sejerens Gud,
Aabn' hans Fængsel — fri ham ud!

Procession af Hertas Præster.

(Kommer igiennem Hvelvingerne fra Baggrunden. —
De gaae parvis holdende Fakler og Offerkar i
Hænderne — Chorene foreene sig med dem og følge
dem).

De foreenede Chore.

O Himmel, du vende dit signede Bie
til os, som vanke ved Afgrundens Rand! —

Du Uvejret stille! — Du mægtigt afbøje
 den dræbende Straale, som truer vort Land!
 Ordenens Styrer — Sejerens Gud.
 Aabn' hans Fængsel — fri ham ud! —

Andet Optrin.

Alvina nærmer sig; Thyra som kommer
 hende imøde fra en Side-Hvelving.

Alvina.

Min Thyra. —

Thyra.

D har du seet ham?

D har du talt med ham? af Oluf,
 dit Hjerte anede vor Skjebne!

D at jeg havde fulgt dit Raad, dengang
 jeg uden Anger kunde følge det —!

Jeg seer din Sorg! — Jeg hører dig fortvivlet
 bebrejde mig! — Nej, nej min Oluf,
 bebrejd' ej mig! — Jeg er ustyldig! —

Alvina.

Du er uskyldig. — Hvilken Dødelig
kan øjne Skjebnen, som udvikler sig
bag Tidens Forhæng —?

Thyra.

Alt, jeg smigred' mig
at knytte Venstabs Baand imellem
min Broder og min Dlus! — Skjønne Haab! —
Og nu? — jeg svimler for den Afgrund,
som aabner sig for mine Fødder! —
Hvor skal jeg flygte hen, at skjule mig? —
Jeg Arme! — Eller skal jeg lade
mig slæbe hen, som Offerdyret,
til en fortørnet Guddoms Alter —?
O siig hvad skal jeg gjøre? —

Alvina

(med taarehemmet Stemme).

Dyrebare,

Ulykkelige Thyra. — Jeg ej kan
tilraade, ej fraraade! — Din Alvina
har itkun Medpynks Taarer med din Skjebne! —

Thyra.

Ja den er skrækkelig! — Forbandet
 den Time jeg blev fød en Kongedatter! —
 At leve uden Duf, er at døe;
 at leve i en hadet Veilers Favn,
 er meer end tifold Død! — O stille Grav,
 du aabne mig et Tilflugt i dit Skjød,
 og skjule mig Forfulgte i din Skygge! —
 Tilintetgjørelse er ej saa rædsom,
 som leve skildt fra den jeg elsker. —
 Mit Haab, mit Liv jeg kunde offre;
 men jeg skal støde Dolken i et Bryst,
 som elsker mig. — det er en Marter,
 som dette Hjerter ej udholder! —

Fredie Optrin.

Duf

(forklædt, som Garde, triner ind i Templet med vild
 uroelig Mine).

Thyra. — Alvina (fierner sig).

Duf.

Min Thyra, o min Thyra! —

Om tusind Spyd end trued' dette Bryst,
 saa maae jeg tale med dig —!

Thyra.

Veed du alt

det Bud, som har affjelet mig:
 at Svend er fanget af vor Fjende:
 at Bugislav begjerer denne Haand
 som Vilkaar for hans Frihed? —

Oluf.

Ja! —

Jeg vidste alt! — O at du havde hørt mig —
 og hvad vil Thyra gjøre?

Thyra.

O min Ven,

nu gjelder det at eje saadan Ven! —
 Ja Himlen sendte dig til mig. —
 Hvad du vil raade mig, det vil jeg gjøre —
 Min Stjebne giver jeg i dine Hænder! —

Oluf.

Jeg kan, jeg tør ej raade! — Nej Fyrstinde,

Du selv, du selv allene maa
bestemme dig. — Udspørg dit Hjerte! —

Thyra.

O dette Hjerte bløder sønderrevet,
imellem Kjerlighed og Afsty!

Jeg vilde frie min Broder med mit Blod —
Jeg mer' end Døden afstyer Bugislav.

Oluf

(efter et Øphold).

Geninde, her for Himlens Aasyn
Du sig, om du elsker mig! —

Thyra.

O Oluf! —

Oluf.

Du elsker mig! — O Himmelgivne!
o saa forsvinde mine Tvivl. —
Bliv Olufs Brud — o da maa Bugislav
afstaae sin skræffelige Fordring.

Thyra.

O tør vi haabe det?

Oluf.

Du tvivler?

Og kan du mene at han elsker Dig? —
 Hans vilde Løfte, er et flygtigt Løfte,
 som en veruset Stolthed indgav ham. —
 Han kjender jo ej dig: — Han aldrig saae dig:
 Han kan ej elske dig: — og hører han,
 at du er Olufs Brud; — o sig, er han
 ej tvungen at frasalde dette Vilkaar?

Thyra.

Det mener Du? — Men om han ikke vil?
 Men om den Grumme hævner sig paa Svend —?
 O Gud, jeg iisner ved den blotte Tanke! —
 Min Oluf, giv mig Visshed. — End den Angest,
 som quæler mig! — O Elskte, du vil ikke
 forlede mig. — Jeg kjender dig! —
 Men om din Kierlighed forblinder dig? —
 Men om dit Haab bedrager dig?

Oluf.

Jeg indestaaer med dette Liv for hans! —
 Og mine Skatte vil jeg lægge

for Fødderne af Bugislav,
for at udfri Kong Svend. — men Evigelske,
lad os ej dvæle til det er for sildigt! —
Kom lad os flye mens Himlen smiler til os! —
Hvert Øjeblik er ugjensaldeligt! —

Thyra.

O Duf, Duf! — O min Ven! —
O Gud! mit Hjerte er saa tungt! —
Hvor fører du mig hen? — Foragt ej mig,
fordi du sjner mig saa svag,

Duf.

Jeg fører dig i Frihed, hulde Thyra, —
og fra de Baand, som true dig i Leira,
og fra en hadet Beiler! — Siden,
i Frihed, maae du overveje alt,
maa du bestemme Duf's Skjebne! —

(han søger at føre hende bort med sig).
Men først i Frihed! — Kom Veninde —
Du dvæler — Modig ædle Thyra!
Hvor skjælver du? — Frygt ej, min Elske!
Et Øjeblik, saa er vi uden Fare! —

Thyra.

O nej! — O lad, o lad mig blive —!
 Vil det ej synes — vil ej Verden sige,
 at jeg undflyer, for at forraade
 min Broders Liv, mit Danmarks Frelse! —

Sluf

(peger paa Brystet).

Her er den Edles første, sidste Dommer!
 O lad os undflye denne Tordensky,
 som lyner over vore Tæller! —

(omfavner hende).

Thyra

(stræber imod).

Hvor kan ej Himlens Straaler ramme
 den flygtende Forbryderinde,
 som sviger alt i Nødens Time;
 som sviger alt hvad der er helligt:
 sit Fødeland, sin Broder, og sin Konge! —
 Hvad Mørke kan indhylle Thyras Skjendsel?
 O hvilken Afgrund skjuler mig
 for Himlen, Verden og mig selv?

Oluf.

Kom, elskte Evermerinde! —

Du stjæler for en Skygge. —

Thyra

(river sig løs fra ham i Fortvivlelse).

O nej, o Gud! O nej!

Ha slip mig, slip mig Oluf! —

Ha, lad mig døe i Roe, —

som Offerdyret her ved Altrets Gud!

(Hun synker ned ved Altret).

Oluf.

Hvi blegner du? — Hvi zitterer du saadanne?

Hvad frygter du? Veninde! saml' dit Mod!

(Knæler ved Siden af hende).

Vil du da see mig døe for dine Fodder?

Jeg viger ej herfra, foruden dig!

Thyra.

O seer du, seer du Svend? —

De slæbe bleg og blodig

ham hen til Høvnens Flamme —!

Den grumme Bugislav

og Jomsborgs vilde Skarer
 opoffre ham af Harme
 paa Svantevittes Alter. —!

O her ham døende
 forbande Thyras Navn! —

See, hele Dannemark,
 med vilde Blik, fortvivlet,
 Hans Blod det kræver af os! —

Og Jord og Hav og Himmel skal forenet
 oprøre sig imod vor Flugt. —!

Alvina.

De komme, Dronningen og Thorvald hld
 mod Templet! — Flye o Konge! —

Sluf.

Aldrig!

Jeg viger ej fra dette Sted! —

Alvina.

Om man opdager dig, da er du Dødens!

Sluf

(til Thyra, dragende sit Sværd).

Før dine Dine skal de myrde mig!

Alvina.

De komme! — O alnaadig Himmel! —

Thyra

(med Angest = Skrig).

O Dlus! red dig! — Flye! —

Dlus

(river et Skjold fra en Afguds = Støtte).

Endnu har Dlus aldrig flyet — og nu
jeg venter, møder, trodser Deden her! —
Du vil ej følge mig — og jeg vil ej
forlade dette Sted foruden dig!

Thyra

(knæler for ham).

Ved disse hede Taarer,
ved denne Angest, jeg besværges dig,
at redde dig! — Endnu jeg haaber! —

Dlus

(seer triolraadig paa hende og gaaer langsom og
nødig bort).

O Thyra!

Alvina

(aabner en Løngang).

Gaae igiennem denne Jerndør. —

En underjordist Løngang leder dig
til Hertas skjulte Sø, som er omgierdet
af steile, skovbefrandede Mure,
Omhegnet af de mørke Lunde,
som skygge over Leira Kongers Høje,
og strække sig til Iffesjordens Strande. —
(Hun slipper ham en Bakkell, og lukker Døren efter ham).

Thyra

(med oprakte Hænder).

Alfader, du bestjerne ham! —

Fjerde Optrin.

Gyrithe. Thyra. Alvina.

Gyrithe

(med Sorgens Udtryk i sit Ansigt nærmer sig Thyra.
Hun sættter sig ved Siden af Hende og fatter hendes
Haand).

Min Datter, tør vi haabe?

Thyra

(Kiuler sit Ansigt ved hendes Barm).

O min Moder! —

Gythie. (Efter et Ophold).

Den gamle sølvgraae Harald saidt
 for Valnatokkes Stiemandspil — Hans Bane
 vil nu bestænke deres Svantevitt
 med Sønnens Blod! — Ja, Svend! — du selv
 opfordred'

den evige Retfærdighed, da du
 opløstet Skjold imod din gamle Fader,
 og lærte Brødre at bekriige Brødre. —
 Da brast Naturens hellige
 og skønne Baand. — Nu hæver
 vor egen Stamme Spydet mod
 sin Moders Barm, sit Fosterland. —
 Men jeg vil ej anklage dig! — O kunde
 jeg redde dig med dette Liv! — Min Thyra,
 o red ham, red ham! Stil dig mellem ham
 og Himmelen! — Forbarm dig over mig! —
 hav Medynk med din gamle Moders Taarer! —

ved dette Haar, som graaned' under Kummer! —
 Giv mig min Søn igien! —

Thyra.

O Moder, Moder! —
 er jeg da ej din Datter? — Kan du taale
 mig Ulyksalige at overgives
 i en uædel Beilers Arme? —
 O vil du see min Brudesaftel
 at lyse for et Liig — min Brudeseng
 at blive Gravens Muld?

Gyrithe.

Nej, elste Thyra! —

Hvad Magt gav Himlen ej en ædel Hustrue,
 som den begaved' med din Aand, din Ynde,
 din Dyd og Skjønhed, over Mandens Hjerte!
 O mindes dig ej Thyra Dannebod*)?
 som, for at redde en graahærdet Fader,
 sig overgav til Gorm, den vilde Gorm?
 Hvad blev ej hun for Dannemark? — Hvor ofte
 formilded' hun sin barske Mand, hvorofte

*) Dannebod de. de Danstes Trøst.

var · hun ej Midler mellem ham og Folket?
 Og hvor lykkelig blev ej hun som Moder
 til Danneast*) og Harald? — Og hvormegen
 Lykkelighed udbreded' ikke Hun
 i dette Land, hvor et erkjendligt Folk
 endnu velsigner hendes Navn og Minde —!
 Er den vel ulykkelig, som kan stifte
 saamegen Lykke rundt om sig? —
 Du arved' hendes Aand og stienne Hjerter,
 min Thyra — Bliv for Benden det,
 din Faders Moder var for Dannemark! —

Femte Optrin.

Thorvald. De Forrige, siden Chore
 af Mænd, Kvinder og Børn.

Thorvald.

Jeg seger dig, Fyrstinde, for at bringe
 dig Dannekongens sidste Villie:

„Min Thyra,“ var hans Ord: „skal selv frivillig“

*) Knud Danneast, det er de Danstes Tillid.

„bestemme sig! Man maae ej tvinge hende;“

„men skønner hun, at hendes Fødeland“

„er lig et Skib, som tumler uden Ror“

„og Styrer mellem Skjer og Klipper,“

„og hun heimodig for at redde det“

„vil ægte Bugislav; — da ægter jeg“

„Gulhindy, som jeg ikke elsker.“

„I Thyra's Haand er Dannerigets Frelse!“

Thyra.

O kan da Bugislav ej sones uden

at jeg skal være Dfferet? —

Han kan ej elske mig! — O vil han ej

fravige dette skrækkelige Vilkaar? —

Thorvald.

Aldrig! —

Hans vilde Eed er ugjenkaldelig.

I underjordist Fængsel Danmarks Konge

skal døe i Lænker, om ej Thyra bliver

Hans Brud! — —

O saae du ham — i Fængslets skumle Hvelving

at vriste sine Lænker paa sit Straa!

O seae du ham! — Kom mine Landemænd!
 foreener eders Bønner her med mine! —
 I bærge Rænken op i Templet,
 I vende hiem igien til eders Urne;
 men han, som har befriet eder, sukker
 i Bolt og Jern!
 Han knæler. Alle knæle med ham omkring Thyra og
 udrække deres Hænder mod Hende.

O ædlest Fyrstinde!

Her seer du Billedet af Dannefolk! —
 O nu da Himlen har ophøjet dig
 saameget over Dødeliges Kaar
 og lagt et Riges Stiebne i din Haand,
 saa handl din høje Stilling værdigt! —
 Dit Fødeland omspændt af tusend Farer
 til dig opløfter sine Djne,
 og venter alt af din Højmodighed. —
 Med min foreener det sin Bøn:
 giv os Kong Svend igien og bliv vor Skyts-
 aand! —

(Mænd, Kvinder og Børn gjentage hans Bøn).

Thyra.

(i yderste Strid med sig selv reiser sig og vrider sine
Hænder).

O at det var min Død, som kunde redde
min Broder, og mit Blod udløse ham!

Jeg vilde stille mig for Offerkniven,
og segne her ved Altrets Fod! —

(Hun gaaer ind i en Sidehvelving fulgt af Gyrthe,
som trækker Forhængen for).

Sjette Optrin.

Thorvald. Alvina siden Hvidbjørn
og Gylla.

Thorvald.

O min ullykkelige Konge! —

Og du forladte Dannemark! —

Den Helt, der som en Gud var overalt —

Og virked' overalt — Han er ej mere!

(til Hvidbjørn, som kommer med Gylla).

Du var paa Tinget! —

Hvidbjørn.

Der er lidet Haab! —

De Arme vilde gyde deres Blod
for deres Konge. — De, som kunde hjælpe —
for kan vi bringe disse Stene
til at bejamre Dannerigets Skjebne,
end bringe dem at ville hjælpe os! —

Thorvald.

Kan Rigdom saadan quæle hver en Dyd,
som egner, pryder, adler Mennesket! —
Endnu engang, jeg taler for Kong Svend!
Endnu engang forsøger jeg at stierpe
den søve Følelse af Borgerpligt. —
Kan jeg ej redde dig, min fangne Ven —
da skal den samme Grav modtage os!

(gaaer ledsaget af Chorene).

Gylla (til Hvidbjørn).

O følg min Fader, elskte Hvidbjørn,
og, som hans Skjtsaand, viig ej fra hans Side.
Hans Hjerter brænder for hans Ven og Konge:

Jeg frygter for hans Hestighed: jeg frygter
at han vil blive Offer for sin Iver! —

Hvidbjørn.

Min Konge og min Gylla — Troskabs Pligt
og Elskovs Ild — J skal besjele mig!

(gaaer).

Syvende Optrin.

Alvina og Gylla.

Gylla (til Alvina).

Min Moder græder! —

Alvina.

Ikke naar din Fader selv fortvivler,
hvo tør da haabe?

Gylla.

Jeg! — du undrer dig;
men her din Gylla først! — Jeg var ved
Tinget.

Min Hvidbjørn talde for Dannefongen,

Den hele Almue svæmmede i Taarer:

„En Gud, og kun en Gud, kan redde os;“

de raabte: „thi vi Arme eje intet!“

„de Rige er' ubøjelige! —“

Mit Hjerte blødte fuldt af dette Syn.

Vi gik igjennem Frejas Lund,

hvor Leiras Qvinder plejed' vore Syge

og Saarede. De skinned' Alle

i pragtfuld sætlig Dragt. — Det harmed'

Hvidbjørn;

Han sammenligned' deres Højtidsdragt

med Landets dybe Sorg. De gyldne Smykker

med Folkets Armod og Elendighed. —

Jeg redmed' over mine Landsmændinder

et Øjeblik; men som et Lynglimt lyste

den Tanke i min Sjæl, o mueligt

at de med Glæde gave disse Smykker,

isald de aned' at det kunde hjælpe —

Ja vilde du min Moder, vilde jeg

ej tænke saa, ei handle saa; men troer

du det ei mueligt, at om Danmarks Døttre

hejmodigen opoffred' deres Smykker,

Klenoder, Sølvkar, Guldkar, troer du da
 ej det var mueligt at tilvejebringe
 den første Løsning for vor fangne Konge? —

Alvina.

(efter et Ophold).

Med Himlen, ja! — Jeg troer at det er muligt!

Gylla.

De komme. — Jeg har indbudt Dem
 Til Hertags Tempel — O min Moder —
 O! i det mindste kan vi lette Byrden:
 O! i det mindste kan vi dog fremskynde
 Udslætnings Timen for vor fangne Konge!

Alvina (omfavner Gylla).

Lad mig omfavne dig, min ædle Gylla!
 Alt hvad jeg ejer vil jeg glad hengive:
 i dig, gav Himlen mig min bedste Skat. —

(Gaaer til en Sidehalle).

Gylla.

Saadanne øjner man en gylden Udsigt
 i samme Egn, som ligger halvindhyllet

i Skyggen af en skummel Tordensky! —
 O Himmel smil dit Biesald til vor Tid! —

Ottende Optrin.

Alvina (fulgt af sine Terner), Gylla, siden
 Chore af Danneqvinder.

Alvina

(til sine Terner.)

J bringe alle gyldne Smykker
 og Sølvkar, Guldkar hid til Templet.

(De gaae).

Gylla.

O Moder, Moder! hvilken Glæde,
 isald det lykkes os!

Alvina.

Jeg haaber!

Jeg haaber alt af mine Landsmændinder!

Gylla.

Højtidelige Time, du er nær!

De komme! —

(Chorene forsamle sig i en Kreds om Alvina).

Alvina. (Efter et Ophold).

Danmarks Døttre,
vi samles her ved Fødelandets Alter.
I denne Nød, det vender sine Dine
til os, og venter Hielp af os!

Dannekvinderne.
O! Tael, Alvina, siig hvordanne
at vi kan hjælpe?

Alvina.

Dette Land er blottet
for Guld og Sølv. — Det funtler nu allene
i vore Smykker. — O Beninder,
en huuslig Brud forlænger Mandens Dage:
en kjerlig Brud forsøder Livets Nøje:
en yndig Brud forstjønner Livets Glæder;
men ikke hun, som gaaer i gyldne Smykker.
Lad os, som hulde Døttre, lægge disse
i Fødelandets moderlige Skjød
til Løsning for vor fangne Konge! —

Gylla.

Er Dannemark kun Fædeland til Mænd,
 og ej til os? Hvo ønsker ei
 sit Huus at blomstre lykkeligt
 i Lyse af Dannerigets Velstand?
 O skal vi eene nyde dets Velgiernina;
 men nægte det vor Hjælp i Nødens Time?

Alvina.

Saadanne tænkte ikke vore Mødre.
 De fulgte deres Mand i hver en Fare,
 og delte Fryd og Sorg og Liv og Død
 med dem! — Ja, I Ophøiede!
 I rørtes kun af Dydens Skjenhed!
 O I er' Koner, I er' Mødre, I
 har ofte grædt, naar Stridens Horn har kaldet
 den Mand, I elskte højt, til blodig Kamp,
 og rakte I en elsket Søn sit Skjold,
 I bade ham at kjæmpe, som en Helt,
 og døe paa Vrens Bane — før end komme
 tilbage uden Skjold; — men nu,
 da vi kan muligen gjengive

vor fangne Helt til Dannemark, nu skulde
vi nægte det et Heleleest Metal? —

O nej, den høje Aand, som fordum
besjeled' Nordens hulde Døttre,
er ej forsvunden mellem os! —

Dannekvinderne.

O Himlen veed, isald det kunde hielpe —
men er det mueligt? — Hvordan er det mueligt? —
Hvorlidet vil det lette Smykke veje
i Bægten? — Vil man ikke spotte os? —

Alvina.

Et ædelt Forsæt aldrig er unyttigt!
Den Dyd, som viser sig, vil altid vække
den Dyd, som slumrer i hver ædel Barm! —
Men var ej andet. — O vi kan dog vinde
os vore Hjerter's Bisald: vi kan lette
den Byrde, som vi mægte ej at bære. —
Ja ogsaa Leilighed at være ædel,
den kommer og herovenfra. — O lad
os ej forsamme denne, Borgerinder! —

(Alvina's Terner bringe Guldkar og Sølvkar, som de
nedsætte paa hendes Bink, ved Alteret.
Her er det første Offer, Fødeland! —

Gylla.

Men Djeblikke svinde, Tiden rinder ;
og hvert et Djeblik er tungt
for den Ulykkelige. — Til at hielpe!

(Hun afløser sine Smykker og nedlægger dem
ved Alteret).

Nedsmil I Himlens Magter! — Giv os Lykke!

Danneqvinderne

(afløse deres Smykker, mens Alvina gaaer ind i
en Sidehvelving).

O ja, o ja! O kom, o kom, nedlægger
paa dette Alter alle vore Smykker!
O bleve, bleve vi saa lykkelige
at bringe Fred og Glæde, Held og Velstand
tilbage i det forrigsfulde Rige! —
jeg vilde købe hvert et Djeblik
med Draaber af mit Blod! — O kom Ven-
inder! —

Niende Opttrin.

Gyrithe. Thyra. Alvina. De
Forrige.

Dannekvinderne.

Tag hulde Dronning, elskede Fyrstinde,
mod disse Gaver, vi med kjerligt Hjerter
nedlægge for vor elskte Konges Frihed
paa Fødelandets moderlige Alter!

Gyrithe

(Efter et Ophold med Hænderne paa Hjertet).

J overraske mig, Sejmodige! —

Den Salighed at see sig saadan elsket
fremtryller Glædens Taarer,
og Ordet døer paa Læben, —

J vil giengive Dannemark sin Konge? —

O var han Vidne til den glade Belyst
og denne himmelske Velvillighed,

som tindrer af hvert Ord mig imøde! —

Tillad, o Edle mig at jeg deeltager
i dette Offer. — Thyra, o min Thyra.!

Saa dan omsvæve Lysets skønne Aander
 den Dydige Ulykkelige,
 og aande Mod og Haab i sorgfuldt Hjerte! —

(Thyra hæver sin Dine og Hænder mod Himmelen.
 I hendes Ansigt spores den heftigste Strid. Dans-
 kvinderne omringe Hende. Nogle falde paa Knæ
 og fatte hendes Hænder).

Chor af Dannekvinder.

Du vor Tillid, du vort Haab,
 Hør et Riges bange Roab!
 See, hvor Fængslets mørke Huler
 Haralds Søn i Lænker skjuler,
 dækker Dannerigets Aand,
 taa:efulde Alasyn i sin Haand:

„Gud er dette Haralds Søn? —“

„Han som Morgenrøden skien“

„nylig straaede i Ungdoms Ynde“?

„Sejrens Yndling, Danmarks Skjold!“

„Skal han i sin grumme Fjendes Bold“

„fandet, lænket, offret, finde“

„paa den fjerne Kyst sin Grav?“;

„See, o elskede Fyrstinde!“

„see de hede Taarer rinde!“

„Bliv, o bliv hans Skytsgudinde!“

Dannemark med taarefulde Dine

seer sin Skiebnes Lod imøde:

tusend, tusend Hjerter bløde:

bange Skrig i Skoven høine:

selv Ufødtes Skiebne hviler

i din Haand. — O elskede Fyrstinde,

see de hede Taarer rinde!

Bliv, o bliv vor Skytsgudinde! —

Hør han sukker! Hvelvingen

lyder Thyra's Navn igjen.

„Thyra, ved vor Ungdoms Minde!“

„Glem ei mig! Med vilde Skrig“

„fordrer alt den grumme Fjende“

„Offeret; o glem ei mig!“

„Alt den grimme Afgud glæder sig:“

„Faklen blusser: Baalet flammer: Bilde

Binde“

„hvirvle Luer om mit Liig —“

Hør, o 'hør de bange Skrig
øste ham af Himmelen og dig!

See, o elskede Tyrstinde,
see de hede Taarer rinde!
Bliv, o bliv hans Skytsgudinde! —

Dannerigets Skytsaand smiler.
vore Klageraab dig høje.
Ja du hører os og iler,
som en Engel fra det Høje,
straalende i Fængslets Grav.

Hele Choret.

Jern Porten ærbødigen aabner sig
og Fængslets Nædsler henvige for dig!
Paa Straæet nedrasler de klingrende Baand.
Uflænket, befriet, han gaaer ved din Haand
og henrykt hilser han Himmelen
og Golen og Dannemarks Strande igjen.
„See søsterlig Omhed befriede mig,
„og skienkte mig Livet paa ny!“
Han smiler, mens Fryдераab hæve sig,

i høje gienlydende Skæde,
velfignende Himlen og Dig! —

Thyra

(samler sine sidste Kræfter og nærmer sig Alteret).

Det er din Villie, o Himmel! —

Det er dit Vink. — Jeg følger det! —

Men, o bønher min sidste Bøn!

lad dette Hjerte eene bløde! —

(Hun holder paa Alteret med den eene Haand, den
anden udrækker Hun mod Himmelen).

Vær Bidne til min Fed, I Himlens Magter!

(Med zittrende, halvqvælt Stemme).

Jeg ægter Buzislav! —

(Hun synker i Ghrithes Arme, som omfavner hende).

Ghrith e.

Min ædle Thyra! —

Gylla

(knæler og kysser hendes Haand).

Vor Danneboed! —

Alvina

(knæler og fatter hendes anden Haand).

O, at den Aand, som hæved', som

befjeled' dig i dette Øjeblik,
maae aldrig vige fra dig — Du vor Engel! —

Chore af Danneqvinder

(som dandse omkring Thyra og Alteret, mens de
faste Kægelise i Ilden.

Et Nige du redder, o ædle Fyrstinde!
Vor Skyskaand, vor Ære, Vor Stolthed,
vor Fryd!
Mens Dannemark henrykt velsigner dit
Minde:

Kan Himlen, kun Himlen belønne din Dyd!
Flamme, I Luer, mod Himlens Sky! —
Dannemark skal favne sin Konge paa ny! —

(Thyra gaaer ind i Sidehallen Gyrithe og Alvina følge
hende. Grupper af Danneqvinder bringe Guld- og
Solv Vaser, som de nedsatte ved Alteret under føl-
gende Hymne).

O Dyd, hvor er du evig skøn!
Fra ham den Evige du daler ned
og lærer alle dem, som dig tilbede,
at virke i den store Skabnings Kjede
i Samklang til Fuldkommenhed! —

O her! — O kom, o lad os flye! —

Men hvor? — Hvorhen? — O Himmel! her
de komme! —

Her Klang af Raaben gjennem Hvelvingen! —

Den hele Halle er opfyldt af Stridsmænd! —

Stridsmænd trænge ind i Templet. Børnene flynge
sig med angstelige Grid om deres Moder).

O Moder, red mig, red mig! —

Stridsmænd

(søge at bemægtige sig dem).

Følg med os! —

Dannekvinderne (forsvare dem).

O nej, o Gud! —

Stridsmænd

(søge at rive dem løs med Magt).

Kom, kom! — De skal ej lide noget Ondt! —

Dannekvinderne.

Ha nej! — O Gud lad blive! —

(de forsvarer Børnene med Fortvivlelse, som skrig):

Red mig, red mig! —

Alvina.

Forvovne! bære J ej Urefrygt
for Stedets Hellighed, saa agt
dog Moders Taarer, Bærgeløses Usmagt! —
Hvad Ret har J at rive Moderen
sit Barn af Armen uden Hendes Minde? —
Hvad vil J disse smaa Uskyldige? —

Anføreren.

Man har befalet at bemægte dem,
og bringe dem til Skibene. — Til Jomsborg,
som Gidsler, skal de sendes for Kong Svend!

Alvina.

Hvo har befalet dette?

Anføreren.

Hvidbjørn

i Kongens og i Folkets Navn. —

Alvina.

Hold inde

et Øjeblik. — Jeg indestaaer for alt! —

J bede ham at komme til Alvina. —

Anføreren (til sit Følge).

Hold Tempelet bevogtet. — Hent ham! —

(De gaae).

Alvina.

(peger paa en Sidehalle).

Forvarer Børnene i denne Sidehalle. —

Og iler, iler huldeste Beninder,
at sætte Krandsen paa vort Bænk!

(De gaae).

Elleve Optrin.

Gyrithe. Alvina.

Gyrithe.

Alvina, o hvad skal vi Arme gjøre? —
Mit Hjerte bløder — Hvilket Syn! — Hun ligger
med blegnet Afsyn — blodigt svolmet Dje,
og Barmen blaanende halvqvalt af Smerte! —
Hun vil ej tale. Hendes Læber aande
kun sagte: O min Duf! —

Alvina.

Al!

det Offer, hun har bragt, kan Himlen eene
i alt sit Omfang veje, Himlen ene
kan trylle Rolighed i hendes Hjerter.

G y r i t h e.

Alvina, gaae til hende — Tael til hende. —
Jeg kan ej! — O algode Himmel!
hvi fordrer du ej dette Liv?

(gaaer).

(Man hører Slag paa Jerndøren. Alvina nærmer sig
forfækket og tvivlraadig. Døren bliver brudt op).

L o l v t e O p t r i n.

Oluf i gylden Rustning og kongelig Dragt med ned-
slaget Hjelm og draget Sværd styrter ind i Spidsen
af sine Krigere, som holde dragne Sværd og
Gakler i Hænderne. Alvina viger forfækket
tilbage.

O l u f.

(Skyder Viziret op, og seer sig omkring med vilde Blik).
Hvor er hun? — Hvor er Thyra? — Jeg er
kommen
at redde hende. — Siig, hvor er hun?

Alvina.

O Konge! om man finder dig
i dette Tempel, er du Dødens! —
Jeg Ulyksalige, som lærte dig
en Gang, som aldrig nogen Mand betraad',
der ikke gik sin Død imøde! —

Sluf.

I Rastronds Flamme, for at redde hende,
jeg vilde styrte mig. — Ney ingen Frygt,
ney ingen Magt skal hindre mig,
skal ændre min Beslutning, at befrie
min Thyra. —

Alvina

(peger paa Krigerne).

Lad dit Følge fjerne sig!

(De trække sig tilbage paa Slufs Bink).

Alvina

(efter et Ophold, i Striid med sig selv).

O Himmel, hvordan skal-jeg melde det? —
O Konge! hør din Ekjebne, som en Mand! —
beva'bn' dig med dit hele Mod!

Din elskte Thyra beder dig
at glemme sig! — Hun er ej mere din! —

Oluf

(overrasket og forstrækket stirrer paa hende).

Hun beder mig at glemme sig! —
Hun er ej mere min? Alvina! — Nej! —
For synker Himlens Hvelving over mig:
for Thyra er mig troløs! — Nej, —
det er ej mueligt!

Alvina.

At hun elsker dig! —

O det er Skjebnen, som bortriver hende
fra dig, og tvinger hende, for at redde
sin Broder og sit Fødeland, at give
sin Haand til Bugislav! —

Oluf.

Nej, nej! —

Det er ej mueligt! — Nej saa hastigt
har hun ej funnet glemme mig! —

Alvina. (vender sit Ansigt bort).

Sluf.

Det skulde være sandt? — O Gud, o Gud!
 Hvad er der da tilbage! Thyra, Thyra!
 man har forraadet dig. — Man river dig
 med Magt fra denne Barm. — Jeg seer, jeg
 seer

det hele Sammenspind af Rænker,
 hvori de har besøaret dig! —
 Alvina, jeg besværges dig
 at du ej nægter mig min Bøn! —
 Ja, grusomt var det, mer' end grusomt
 at nægte mig det sidste Syn af hende! —

Alvina (knæler for Sluf).

O Konge! ofte hørte jeg at Thyra
 med Stoltthed kaldte dig sin Ven.
 O viis det nu, at du er hendes Ven,
 at det er hende, ej dig selv, du elsker! —
 Beviis det nu, hvad Rygtet taler om
 din Godhed og Højmodighed! —
 Dit Bifald vil gjentafte Rolighed
 i hendes Hjerter. — Hun vil føle

sin Skjebne mindre tung, saasnart hun seer
 du bærer din som Mand. — O hvortil nyttigt
 at smelte Hjertet, at blødgjøre det
 i Afsted's bittere Taarer og at svække
 det Mod og den Standhaftighed, som Pligt
 opfordrer hende til? — den Sjelesstyrke,
 med hvilken hun skal bære hendes Skjebne? —
 Saasandt du elsker hende, vil du ej
 forstyrre hendes Hjertes Rolighed! —
 Saasandt du hylder Dyden kan du ej
 berøve os vort Haab og Frelse!

Oluf

(Lænet til en Pille, stirrer med stum Fortvivlelse
 mod Jorden).

O Thyra, Thyra lønner du saadanne
 min Kjerlighed! —

(Han vækkes ved Lyden af Thyra's Stemme, som næv-
 ner hans Navn. Bliver opmærksom og lytter).

Ha, det var hendes Stemme,
 som toned' gennem Hvelvingen! — Hvor er du? —
 Valkyrie! du nævned' Oluf's Navn. —
 Du kalder mig, hvor er du Thyra! —

Alvina

(som forgieves søger at holde ham tilbage).

O Gud! —

Oluf

(som hører Thyras Skrig, da han kalder hende, fra Baggrunden af Templet).

Balkyrie, undvig ej mig! —

Forsvind ej, o forsvind ej for din Oluf! —

(Han river Forhængen tilside, drager den modstræbende Thyra med sig, omfavner hende, løfter hende i sine Arme, og iler mod Døren).

O, nu skal Døden kun adskille os! —

Alvina (vrider sine Hænder).

Hjelp, hjælp! —

Hvidbjørn

(med draget Sværd i Epidsen af bevæbnede).

Krigere

(ile til og ere i Begreb at hugge efter Oluf).

Forvorne Kantsmand!

Thyra

(udstøder et ængstelig Skrig, og udrækker sine Arme mod Hvidbjørn for at afbøde hans Hug).

Oluf

(Sætter Thyra ned, og griber sit Sværd. Thyra holder ham saaledes omfavnet at hun dækker ham for Hvidbjørn).

Hvidbjørn

(gjenkiender Oluf, i det han vender sit Ansigt til ham og lader Sværdet synke).

Norges Konge! —

Min Fosterbroder! —

(Olufs Mænd bryde Døren op ved Lyden af Baabnene og hugge ind paa Hvidbjørns Følge, som trænger dem tilbage).

Hvidbjørn og Oluf

(kaste sig imellem de Stridende, og felle dem ad).

Holdt! — Tilbage! —

(Thyra segner afmægtig i Alvins Arme. Alvina lægger hende ned ved Alteret. — Oluf, Hvidbjørn og Gylla knæle om Thyra).

Tredie Optog.

En Rund omkring den hvelvede Indgang til Hertas underjordiske Tempel.

Første Optog.

Chor af Hertas Præster (omkring en Offersteen, paa hvilken en flammende Ild brænder).
Chor af Dannekvinder.

Offerpræsterne.

Kene og Klare mod Himlene stige
Offerets Luer! — O elskede Rige!
de graanende Skyer adskilles og flye!
O Haab, du nedsmile igien fra det Høje!
Og Himlen sig aabne mit henrykte Dje!
See, Dannemark omfavner sin Konge
paa ny!

Chore af Hertas Præster og Dannekvinder.

De graanende Skyer adskilles og flye!
 O Haab! du nedsmiler igien fra det Høje,
 Og Himlen sig aabner. mit henrykte Dje!
 See, Dannemark omfavner sin Konge
 paa ny! —

(Dands af Dannekvinderne. Offerpræstene forsvinde
 i Lunden).

Andet Optrin.

Gylla ledsaget af Dannekvinder, som lede
 deres Børn ved Hænderne, eller bære dem paa
 Armene, søge Tilflugt i Templet. Hvidbjørn
 og Oluf komme tilsyne i den hvælvede Gang.

Gylla (ængstelig til Hvidbjørn).

Min Hvidbjørn, kom! de vil bestorme Templet!
 Paa hele Tinget hæves vilde Raab,
 som Bølgegang i Brenningen mod Skyen
 og høje Skrig imellem Vaabenflirring
 gjenlyde over Hertadal! — Jeg frygter

en blodig Borgerkrig opflammer
imellem dem. — Bevæbn dig! — iil til Hjelp!
(gaaer ind i Templet ledsaget af Danneqvinderne, man
hører frigerist Tummel langt borte).

Hvidbjørn (til Oluf).

Jeg skjælver for at man opdager dig!

Oluf.

Alt, kan jeg tænke paa min egen Fare
i dette Øjeblik? — O Gud,
her brænder Jorden under mig —!
Hvi rev man mig fra hendes Side?
hvi maatte jeg ej døe med hende?
O her er alting sammensvoret
mod Hende og mod mig! —

Fredie Optrin.

Alvina. De Forrige.

Oluf (iler hende imøde).

Alvina! —

Siig, tør vi haabe! —

Alvina.

Thyra aander atter;
 din Fare nu allene ængster hende;
 Hun sender mig til dig, — Hun beder dig
 ved mig, at sætte dig i Sikkerhed.

Oluf.

Alvina, om dit Hjerte nærer
 Medlidenhed med en Ulykkelig,
 da leed mig til min Sjels Veninde!
 O jeg kan eene troe mit eget Dje! —

Alvina.

Hun ønsker selv at tale med dig —

Oluf

(med Udbrud af Glæde).

Det ønsker hun!

Alvina

Alt overlad ej dig
 til Haabets søde Drømme; thi jeg kjender
 min Thyras Hjerte: det er stemt,
 som en sølvstrenget Harpe, reent og føelsomt:
 det første Syn kan overvælde hende,

men den Beslutning, helliget af Dyden,
hun engang fatted', er ubøjelig.

(Tummelen nærmer sig).

Hvidbjørn

(uroelig og hæftig til Oluf).

De komme her! — jeg kan ej redde dig;
men jeg kan døe med dig — isald du vil
opoffre os! —

(drager sit Sværd).

Alvina.

Dit Liv er kiert for Thyra!
hvor dyrt har hun alt maattet bede
din Voldsomhed! —

Oluf

D seer jeg hende da!
D seer jeg hende da igjen?

Alvina.

Hun kommer

til Haralds Bautasteen, hvor Kilden falder
i Isfjældens Skjød i Dalens Skygge. —

(drager ham med sig).

(Almuen kommer, siden Drøtter med beræbnet Følge).

Hvidbjørn.

Til Baaben, alle Dannemænd til Baaben!

(De gribe deres Skjolde og Spyd, som staae op til
Træerne omkring Templet og stille sig i Indgangen
med dragne Sværd).

Besætter Templets Indgang! Ingen svigte!

Drotter.

Afvejen, Mænd, afvejen! —

Hvidbjørn.

Holdt!

Tilbage! — I skal bane eder Vejen
først over vore Liig herind!

Drotterne

(trække sig tilbage).

Udflue os vore Børn, som I har ranet!

Hvidbjørn.

Den Lov, som hele Folket har vedtaget,

skal I ej mægte at unddrage eder!

Vi elske vore Børn saa højt, som I;

men kun en Nidding vægrer sig
at stille dem til Gidsler for vor Konge!

Drotter.

Afvejen Mænd! — Gaa sandt du elsker
dit Liv, o Hvidbjørn, viig af Bejen! —

Hvidbjørn.

Før springer Møens Klint i Havet, før
jeg viger dette Sted for eder!

Drotter.

Udspreder disse Ransmænd! Bryder ind!
Frem, frem!

(De drage Sværdet mod Hvidbjørn og hans Følge, som
afbøde dem med deres Skjolde).

Hvidbjørn

(gør i Svidsen af sine Mænd et Udsald og trænger
dem tilbage).

Ha Thor! Hug til! — Hug til! —

Thorvald

(kaster sig imellem).

Holdt Hvidbjørn! holdt!

Danneqvinder

(Styrte frem fra Templet med deres Børn paa Armene imellem de kjempende Skarer og stille dem ad).

O Fædre, Mænd og Brødre! vil I dræbe hinanden? holdt, for Himlen, o holdt inde!

(Tumlen stilles. De Kjempende adskilles. En livlig Musik toner fra Templet. Alle vende deres Bine derhen).

Fjerde Optrin.

(Den hvælvede Gang oplyses af Fakler. Chore af Danneqvinder bærende Guldkar, Sølvkar og Smykker, ledende deres Børn ved Hænderne, komme fra Templet og gaae imellem det vigende Folk til Offerstenen under følgende Sang).

Hvi væbner Alvind os til Strid?

Hvi tænder Evedragt sine Luer?

Alt, tviste vi i Nødens Tid,

Mens Skjebnens Torden Danmark truer?

O sukk ej mere elskte Land!

See, Haabet smiler til din Strand!

Du gav os alt! — Vi skyldte alt til dig.

O Brødre, lad Enighedsaand,
 lad Troskab forenet med Mod
 forsamle os Haand i Haand
 om Alterets Fod! —

(Mens de ned sætte deres Offring paa Altret).

O Himmel, o Himmel, Giv Lykke!
 Paa Altret vi offre vort Smykke
 For dig, o Konge, o Fødeland! —

(Frydemaal af Folket og Krigerne, som slaae paa deres
 Skjolde, mens Chørene forsvinde i Lunden).

Thorvald (til Drotterne). —

Den bedste Hylgning af en saadan Handling,
 O Brødre, er at handle ligedanne. —
 For evig svinde Tvedragt mellem os! —
 Kom Dannemænd, og lad os følge
 den lyse Vej, som Danmarks ædle Døtre
 betegned' os! — Ved dette Alter,
 ved dette Minde om de skienne's Dyd,
 Vi Haand i Haand forsamlende,
 aflægge vor Højtidelige Sed:
 At vi, med alle Kræfter i vor Sjel

vil stræbe at gjengive Danmarks Fyrste
 til Dannemark, og ikke hvile,
 indtil vi see ham frelst igjen
 paa denne Kyst! — Det sværge vi!

Chor af Drotterne

(Imens de give hinanden Hænderne).

Det sværge Vi!

O Himmels her vor Eed!

Gientag den Høj og Dal og Strand!

Vi sværge Mand for Mand:

Vi sværge Haand i Haand.

Ej hvile Vi,

Før Danmarks Fyrste fri

og løs af sine Bænd

igjen betræder Hertags Bred!

(Grupper af Dannekvinder flygte over Skuepladsen,
 forfulgte af Krigere).

Chor af Krigere

(Søge at bekrandse de flygtende Grupper, som
 undvige dem).

Bekrandser med Roser

og Majet af Gege

de Edle, de Favre
som reddede os! —

Uveirene trued'
det skjelvende Rige;
Den Vise forstummed';
hver Udsigt forsvandt!

Valkyrien svæved'
Alt over vor Tisse;
Alt Sværdene ligned';
Alt Skjoldene flang!

Bevingende iilde
da Dannemarks Døttre,
som sendte fra Himlen
til Dannemarks Hjelp! —

O tag mod vor Hylldning,
I Gulde! den skyldes,
den offres, indvies
til qvindelig Dyd! —

(Dannekvinderne flgte ud af Skænepladsen. Krigere
forfølge dem).

Femte Optog.

(Skuepladsen som i første Optog).

Slut

(Kommer ud af Frejas Tempel).

Du kommer ej, o Thyra! — Men hvi skulde
du kunne minde et saa ringe Løfte?

Saa snart forglemt! — Bort feige Taare!

du skal ej flyde for en Troles. —

O kunde jeg udlette hendes Billed

for evig af min Sjel med hendes Minde! —

Afsked fra dette uheldfulde Sted! —

Bort fra den falske, som har ranet

et Hjertes Rolighed, der slog for hende! —

Saa snart forglemt! — O Gud, hvor var det

mueltigt?

Ha Qvinder, Qvinder! eders Sjele ligne

det glatte Hav i Flygtighed og Falskhed,

som kun det nære Billede gjenspeiler,

men alt fraværende er glemt, saa hastigt

det fjerner sig af eders Dine! —

Saa snart forglemt! —

(Man hører Gjenlyd af Baldhorn paa den modsatte Strand).

Ha, her endnu
 en Gjenlyd af de vilde Fryderaab! —
 I juble over mig! I spotte mig! —
 Men jubler ej endnu — Ha, om jeg styrted'
 med mine Mænd imellem dem,
 og raned' Bruden bort for deres Dine? —
 Det var at beile, som en Mand
 bør beile til en vantelmødig Møe! —

Sjette Optrin.

Rangvald. Slut.

Slut

(gaaer ham hurtig imøde).

Du saae ej hende?

Rangvald.

Jo imellem Mængden,
 som jublende omringed' Hende:
 bleg, livløs, skjelvende jeg hende saae

og Taarer randt af hendes skønne Dine. —
 O Herre, hvor er hun ej skøn og huld! —

Sluf.

Bleg, livløs, skjelvende? — Min Thyra,
 du elsker mig endnu! — Det er af Svaghed
 at du opoffrer mig. —

I denne Angest, denne Raadvildhed
 du flygted', som forfulgte Hind i Garnet. —
 Al, du har været mere svag end troløs!
 Naar var en Kvinde vant at tænke selv,
 og handle selv —? Det svage Hjerter bøjer
 sig, som et marvløst Siv, for alle Vinde;
 men jeg maa tænke, jeg maa handle for Dig!
 Ja, jeg maa redde dig, min Thyra;
 selv mod din Willie maa jeg redde dig! —

(til Rangvald).

Du seje dig igjen til Lejra,
 og spejde hvert af hendes Trin. —

(Rangvald gaar).

(Han staar paa sit Skjold).

Fortvivlelse, du ofte var den bedste
Raadgiverinde, og et dristigt Skridt
har ofte bøjet Skjebnen selv!

Syvende Optrin.

Oluf. hans Stridsmænd
(forsamle sig i en Kreds omkring ham).

Oluf.

J væbne eder! — Holder Snekken seilklar!
Og sætter Jer ved Væderne! —

(de gaae).

Bliv Bjørn

og Ranulv! —

Benner, Landsmænd, Brødre!
jeg trængte aldrig mer' til Eders Hjælp!
O vil I bistaae mig? —

Bjørn og Ranulv.

J Liv og Død! —

Oluf.

Ved Smiger, ved et Skin af Dyd
De har forført min Sjæls Veninde,

Hun elsker mig endnu, det veed jeg;
 men af! forblindet seer hun ej
 den Grav, hvortil de lede hende! —
 Hun kommer muligt her — jeg kan ej selv,
 jeg vil ej selv bortføre hende; —
 men Duf overdrager mer' end Livet
 i eders Hænder! —

Bjørn.

Sig kun Røge min,
 om Thyra elsker dig?

Duf.

Hun elsker mig! —
 Hun angrer o!t sin Ubefindighed! —

Bjørn og Kanulv.

Saa stoel paa os!

Duf.

Glem ej hun er min Elste,
 min Brud og Eders Dronning.

Bjørn og Kanulv.

Frygt kun ej! —

Rangvald.

Fyrstinden kommer gennem Frejas Lund. —

Oluf.

Alene? —

Rangvald.

Nej! Alvina følger Hende.

Oluf.

Afsted! I Skjul blandt disse Buske! —

Naar Skjoldet klingrer, er det Tid! —

(de gaae).

Nej, Thyra, jeg vil ikke see dit Alsyn;

jeg kan ej modstaae dine Taarer. —

Du tvinger mig at blive haard — men bedre

at jeg et Øjeblik forhærder mig,

end at du dine Dage skulde angre

Din Ubetænsomhed!

Du vil tilgive mig — min Thyra! —

Og engang vil du mueligt takke mig! —

(gaaer).

Ottende Optrin.

Alvina. Thyra.

Thyra

(Lænet til Alvina).

Ogsaa dig skal jeg forlade,
rolige og stille Dal!
som en døende Veninde smiler
du for sidste Gang til mig! —
O hvor ofte ilte jeg ej hid
til din mørke Bue, under dine
Graners vemodsfulde Suser,
for at tænke paa mit Hjertes Ven! —
Mindet svæver omkring disse Steder,
som Nattens Aand om sine Venners Gravhøj. —
Lev vel, min Yndlings Egn! I Lunde,
som vorte op med mig — naar eders May
igien skal grønnes, er jeg ikke mere!
Forgjaves Baarens Dug vil falde:
jeg vil ej blomstre, som et Træ
omplantet i en fremmed Himmelegn. —

Alvina.

Nei, ei saadanne dyrebare Thyra!

O jeg meente, at din Sjæl var roelig, —

Thyra.

Det er jeg, naar at Duf vil

frikjende mig. — Hvor dræler han?

Den sidste tunge Time har jeg

endnu at kjempe. —

Alvina

(øjner Duffs Skjold, som ligger ved Haralds
Bautasteen).

Han har været her.

See, han har skrevet Runer paa sit Skjold.

Thyra

(tager det og læser).

„Eroløse Thyra! kommer du endnu“

„til dette Sted, da tag min Afskæd!“

„for evig vil jeg flye din falske Strand:“

„Valkyrien til Rampen vinker mig;“

„men naar jeg ligger bleg og livløs, — da“

„Skal stufset Eskov hevne Olufs Skygge! —“

(Hun styrter mod Eskoven).

O Oluf, Oluf! svar mig, svar mig! —

Nej Oluf, nej jeg er ej troløs! —

N i e n d e   O p t r i n.

Oluf møder Thyra. Alvina.

Thyra.

Grusomme! hvorfor vil du røve
mit sønderrevne Hjertes sidste Fred?

Jeg er uskyldig! —

Oluf

(Slutter hende i sine Arme).

O det blotte Syn

af dig beviser mig, du er uskyldig! —

Ja du kan være svag; — men ikke skyldig.

Du glemte mig. — Du offred' mig af Pligt —

saar syntes dig. — Du kommer til dig selv. —

Du river dig af disse Snarer. —

Du tyer igjen til Olufs Barm! —

Thyra

(Søger at vifle sig af hans Arme).

O hvi vil du ej forstaae mig?

O l u f.

Nej, ved det hellige, det skienne Minde
af hine Timer, da du vennehuld
deeltog i Olsfs Stjebne! da dit Hjerte
end ejed' Duhed for din Ven!

Du ikke kan opoffre mig! —

O hvilke Timer, hvilke Ojeblikke,
da jeg, den Saligste blandt Dødelige,
mig lofte Himlens Lykke ved din Side:
Jeg dengang aned' ej at dette Hjerte,
at denne Aand, var skabt for Bugislav! —

Thyra.

O Gud!

O l u f.

Alt hvad mit Hjerte aned',
Alt hvad mit Oje forudsaae,

indtreffer nu! — O hvilken fiendlig Gudsdom
forhærded' dig mod mine Bønner? —
Du var omringet mellem mine Fjender. —
Hvo talte vel for mig?

Thyra.

Mit Hjerte! —

Oluf.

Alf, dette alt for svage Hjerte!
har det forsvaret mig? — O Thyra, Thyra!
man giver dig i Ekst til Bugislav,
og, for at skjule det Uædle, søge
de at opfordre din Højmodighed. —
De har forvirret din Forstand, besnæret
dit Hjerte; og med Magt de sønderrive
et Baand, som syntes skabt for Evigheden! —

Thyra

(med taarehemmet Stemme).

Alf nej, mit Løfte var utvunget!

Oluf.

Utvunget? — Og du græder! — Hulde Thyra!

endnu kan Mod og Fasthed redde os!
 O, uudsigelige Elste!
 Kom, riv dig løs af disse Lænker,
 fra dette Fængsel, dette Koglerie,
 som tryller dig! —

Thyra.

Det er umuligt! —

Jeg har afslagt min Eed, —
 at ægte Bugislav, —
 paa Alteret, for Himlens Afsyn! —

Duf

(Stirrer paa hende med vilde og mørke Blik).

Du har afslagt din Eed, at ægte ham? —
 Gaa her, o Himmel, ogsaa Dufs Eed! —
 D lad din Straale hvirvle mig til Hælheim
 om Bugislav —

Thyra

(falder ham i Armene og holder hans opløstede Haand
 tilbage med ængsteligt Skrig).

Sværg ej! Sværg ei! —

Grusomme Duf! —

Oluf

(Seer paa hende med haanligt Smil).

Beder du for ham?

Du elsker ham saa højt, den heftige,
den ømme Beiler? — Men det er for silde! —
Jeg kan ej skaane ham, din Elskte. —
Det er forsilde nu! — Valkyrien
har alt indviet ham til Hælheims Skygger,
Og Oluf, den foragtede, forglemte,
skal snart med denne Højre bane sig
en Udvej fra den Jord, som bærer dig! —

(han skyder hende tilside og vil gaae).

Thyra

(Klynger sig ængstelig om ham og søger at holde
ham tilbage).

Forlad ej mig, o Oluf, i din Brede! —
Beklag mig Oluf! — men misstiend ej mig! —
O hvi vil du ej indsee min Stilling!

Oluf

(Efter et Øjeblik's Omtænkning).

Du frygter Folkets Tale? Vel Fyrstinde,
saa seil! — Jeg venter dig ved Helsingstrand:

Du ikke er den første Kongedatter,
som blev en fiend Sørovers Bytte. —

Thyra.

O Gud, hvad tænker du! — O Oluf,
saadanne tænker du om den du elsker!

Oluf

(griber hurtigt sit Skjold).

Jeg tænker ei at være længere
en Slave af en Qvindes Luner!. —

Thyra.

(forfækket).

Saadanne har jeg aldrig seet dig! —
O hvi vil du ej indsee min Stilling! —

(søger at holde ham tilbage).

Oluf

(river sig løs og gaae hurtigt bort).

Thyra

(river sine Hænder).

Du gaaer, du river dig fra mig! —

Du gaar i Harmen bort fra mig,]

O Duf!

(Hun vil følge efter ham, men hører Klang af Skjoldet
og viger forskrækket tilbage).

Tiende Optrin.

Bjørn og Kanulv springe frem fra Busken; den
første bemærker sig Thyra; den anden sætter
Alvina Sværdet paa Brystet.]

Kanulv

(til Alvina).

En Lyd og du er Dødens! —

Thyra

(river sig løs fra Bjørn, iler til Alvina! og omfavner
hende).

Rej mig, mig! —

dræb mig! —

O Duf, frygt kun ej at see en Udaad!

Har du havt Mod til at beslutte den. —

I Tillid til dit Hjerte kom jeg hid,

og ubevæbnet troede jeg mig sikker
 ved din Retssindighed! — Tro aldrig
 at Vold skal tvinge mig! —
 ved Haralds Grav og Leira Kongers Høje,
 som her omringe mig, jeg sværger,
 I skal ej bringe Thyra levende
 fra dette Sted! — Nej, elskte Skygger,
 I skal ej rødme over eders Datter! —
 For mig er Livet intet mere! —
 at, jeg har levet alt for længe,
 da jeg er tvunget at foragte ham,
 jeg elskte over alt paa Jorden! —
 D sig ham det og lær at kjende Thyra! —

(Hun slipper pludselig Alvina, vender sig rask imod
 Bjørn, som søger at vikle hende løs, fatter om
 hans Sværd med begge Hænder, og sætter Brystet
 imod det, Oluf styrter til og fatter hendes
 Haand).

Bjørn og Ranulv.

O Gud!

Oluf.

O Himmel frels! —

Alvina

(favner Thyra, som synker afmægtig i hendes Arme).

Min Thyra! —

Oluf

(med vilde Blik til Bjørn og Ranulv).

Gaae! —

(de gaae).

Alvina (til Oluf).

See dit Værk! —

Oluf.

(fatter hendes Haand).

Hun aander! —

Hun lever! — Thyra! — Evigelskte!

Kan du tilgive mig! —

(Han faster sig fortvivlet for Thyras Fodder).

Thyra

(aabner Øjnene med et Suk).

Oluf

Kan du tilgive mig! —

Thyra.

(efter et Ophold reiser sig).

O Oluf!

O at du rolig vilde høre

mit Forsvar og min sidste Bøn! —
 Vi skal adskilles! — Men jeg kan ej
 udholde Tanken, at du skulde
 mis kjende dette Hjerter, — at du skulde
 foragte mig. — See derfor gruer jeg
 langt mere end for nogen anden Marter,
 som venter mig. —

O kjendte du min Stilling! kjendte du
 min Skiebne, kjendte du mit Hjertes Kamp!
 Ved dette Lys, som straalet over os,
 ved denne Himmel, som omhyveler os,
 ved de U dødelige, som beskue
 hver lønlig Tanke, jeg bevidner,
 ei Svaghed eller Vankelmødighed,
 ei Frygt for Døden, eller Folkets Tale,
 har mægtet at udslutte Dlus Billed',
 har ledet eller bøjet min Beslutning!
 Jeg havde kun det skrækkelige Valg,
 at flygte, som Forbryderinde
 med Dlus — eller at opoffre
 mig selv! —

Sluf.

Ha skæffelige Valg!

Og der var ingen anden Udvei muelig?

Lhysa.

Ingen! —

Jeg alt anseer mig som en Døende:

Ved Graven svinder al Forskillelse. —

og derfor vover jeg at tilstaae:

at jeg har elsket dig langt højere

end dette Liv, — at jeg vil elske dig

til sidste Aandedræt. —

Dig selv jeg vælger til min Dommer, — see

en Broder og en Konge rækker lønket

sin Haand mod mig fra Fængslets Grav.

Mit Fædeland gjenkræver ham af mig.

En sølvgraae Moder, alle Danmarks Edle

bønfalde mig, mens mine Landsmændinder

opoffre deres Ejendomme for ham. —

See Tusindes og Tusindes

Held, Frihed, Velstand, Lykke, er afhængig

af min Beslutning. Himlen lægger

et Riges Frelse i min Haand;
 og vinker mig — og jeg, og jeg allene
 kan redde. — Siig, O Duf, havde jeg fortjent
 din Kierlighed, isald jeg havde kunnet
 fornægte Blodets, Dydens, Wrens Stemme?
 Var denne Haand dig værdig, naar jeg kold
 og seig og grusom havde vægret mig
 for at udrække den til Hjælp?
 Dig selv jeg nu, o Duf, her opfordrer:
 fæld Dommen! — Døm mig! —

Duf

(efter et Ophold).

U! —

Thyra.

Du vilde,

Du maatte have handlet ligedanne: —
 hvis ej, saa har jeg aldrig kjendt dig! —
 Men maa du selv friskjende mig, — da maa du
 ansee mig, som om Døden havde revet
 mig af dit Favn: — da maa du love mig

at afstaae fra al Voldsomhed. —

Jeg kjender dig, o Oluf, og jeg frygter
din Hestighed! — da maa Du love mig

at Du vil ei forhindre min Beslutning:

at Du vil blive Svends og Danmarks Ven. —

Det lover Du mig, Oluf? —

Oluf (med fravendt Ansigt).

Ja!

Thyra.

Din Haand,

som til en Døende!

Oluf

(giver hende Haanden, med fravendt Ansigt).

O Thyra, Thyra! —

Thyra.

O, saa miskjender du ei dette Hjerter? —

Oluf.

Dig, hulde Lysets Engel! —

O Himmel, denne Dyd og dette Hjerter.

Du viser mig, og tager hende fra mig! —

(Klang af Valdhorn fra Skibet).

Thyra.

Hør, disse Toner falde mig fra dig! —

Når Græsset suser paa min Grav, o Duf
er jeg din!

Duf.

Nej Thyra, nej!

Berev mig alt — Kun ikke Haabet! —

Er Bugslav ej dødelig? Kan han
vel skienne paa dit Bærd? Vil han
ej glemme dig med samme Flygtighed,
som han attraaede Dig? — D lad
mig haabe — ellers maatte jeg fortvivle!

Thyra.

Ja ogsaa din Veninde haaber! —

See Haabet, som en vinget Engel, hæver
mig op til Synet af de lyse Egne,
hvor Mørket svinder, hvor Forvirringen
opløser sig igjen i Samklang:
hvor Himlen atter sammensøger dem,

som Skiebnen her adskilles: hvor at Dyden
skal evig herske om Skiebnen! —

(Hun tager en Krands af Eviggrøn.)

Til dette Haab indvier jeg min Ven,
med denne Krands. — Den skal ej falme! —

(gaaer hastigt bort fulgt af Alvina).

Sluf.

Nu svandt hun for mit Dje! — O,
nu rullede Jorden bort for mine Dine! —

(seer paa Krandsen).

Kun dig har jeg igjen. — Du skal ej falme!
(gaaer.)

Elleve Optrin.

En prægtig Snekke lægger sig midt for Skuepladsen.
Thorvald og Hvidbjørn (stige i Land
under følgende)

Chor af Krigere.

I Himmelen's Magter bønørte vor Ven.
Befriet er Harald's høielsede Søn.
Dans Folk med heimodigt Bryst
blant Nornernes Lun

adlydede Herrens hellige Røst:
 og Himlen har skuet det skønneste Syn.
 Et Folk, som ubøiet af Skjebnens Haand,
 et Folk, som besielet af Enigheds Aand,
 ei agted' et Offer for stort til sit Land! —
 O juble du fribaarne Strand!
 Trostak har seiret, men yndende Smil,
 Himlen har signet den skønneste Tid!

Thorvald

(med oprakte Hænder).

Ja, det er fuldendt, dette store Værk! —
 Du lod mig leve denne skønne Time! —
 Kong Svend er frie og Dannemark er reddet,
 ved Dannefolket's Kjerlighed og Trostak! —
 O gid at denne Aand maatte gaae i Arv
 fra Slægt til Slægt, til senest' Old:
 da skal du vorde ubetingelig,
 o Dannemark, o elste Fødeland.
 Om Elementer end bevæbned' sig
 mod Dig, da skal Du kraftfuld reise Dig
 og seierrig bestaae i hver en Kamp.

Hun kommer — iil at hylde hende,
Kong Svends og Dannemarks Befrierinde! —

Chor af Krigere.

See, Danmark din Befrierinde!
Huld Dannefolk din Skytsgudinde.

Sidste Optrin.

I hjer (i en Pragtvoغن trukket af Krigere). Chore
af Dannekvinder, Drotter og Fol-
ket (omringe Vognen).

Chor af Krigere
(som trække Vognen).

Huld, som Herta, naar Hun glæder
med sit Syn de Dødelige,
Du livsalige, udbreder
Fryd i sorgomspændte Rige! —

Hele Choret.

Tone i Sange mod Himmelens Sky
Danmark, Du gjengav sin Konge paa
ny! —

Chor af Fædre og Mødre,

(Som trænge sig om Bognen og række deres Børn i
Beiret mod Thyra).

Modtag dem! — Sign dem! — Lad dem
følge Dig! —

De gaae at bære deres Konges Lænker!

Thyra

(omfavner Børnene).

Rom til mit Hjerter, dyrebare Pant
paa dette ædle Folks Høimodighed! —
Af dig skal jeg forlade — sidste Gang
jeg skuer dig, o elskte Fødeland! —
Men naar din skønne Kyst i Himlens Blaaue
forsvinder for mit Øje: — naar jeg ene,
forladt og venneløs paa fjerne Strande
udrækker mine Arme mod din Egn: —
naar en mismodig Time hyller
min Aand i Kummer: — naar jeg sender
mit længselfulde Blik hen over Havet
til dig, min Barndoms hulde Føsterland,
hvor jeg opblomstred' lykkelig og elsket;

den skal oplive mig, den skønne Tanke,
at et lyksaligt Folk beboer din Strand! —

Chor af Krigere.

Dyd og Kjerlighed, elskte Rige
reddede dig i Nødens Tid!
Trofskab seired', ulignelige.
Himlen ved dig velsigned vor Tid!

Chor af Danneqvinder

(som tage Afsked med Ehra).

Af, men Dig, tilbedede Fyrstinde,
river Skjebnen af vort Gavn!
Af, forgieves vore Taarer rinde;
intet kan erstatte os dit Gavn! —

(De række Armene efter hende imens hun gaaer
ombord).

O af vore Dine kan Du svinde;
ei af vort Hjerte, vor Frelse, vor Fryd!
See, vi henrykt velsigne Dit Minde;
men Himlen, kun Himlen kan lønne Din
Dyd! —

Begge Chorene

(Imens Skibet begynder at glide og sagte forsvinder
af Synet).

Du hvis Afsyn, Du hvis Aand,
Du hvis Hjerter Guders ligner:
See et Folk, som Dig velsigner
frit, lyksaligt ved Din Haand! —
Tunge, tunge Taarer rinde,
Haralds Datter, ved Dit Savn.
Evigt blandt os er Dit Minde;
evigt signet Thyra's Navn!
Lysets Engle signe Dig —
Bliv lykkelig, bliv lykkelig! —

